

Основац број 43

Поздрав редакције часописа „Основац“

Чланови новинарске секције наше школе са великим задовољством окупили су се и ове године да наставе традицију креирања школског часописа. Они старији и искуснији у новинарском занату, они који сада већ у средњошколским клупама оправдавају славу стечену у основној школи, оставили су нам у наслеђе награђиване бројеве „Основаца“ као велику одговорност. Ипак, оснажени новим члановима, потрудићемо се да читаоцима што верније насликамо још једну успешну школску годину, пуну значајних резултата, напорног рада, али и добре забаве и креативних идеја. Надамо се да ћете уживати у читању колико и ми у стварању часописа.

Захваљујемо се свим наставницима и ученицима који су подржали рад секције и својим радовима обогатили „Основац“.

Песма о другарству

Другарство се чува, другарство се воли,
Јер то није чежња, туге и боли.

Сви своје другаре треба да бране
Јер ће им бити још јаче стране.

Јер то је, људи, сунчев зрак,
другари су ту кад је мрак.

Људи, у срцу другарство свима прија
И треба да знамо: ДРУГАРСТВО СИЈА!

Добар друг другу помаже,
Никад га не издаје и не лаже.

Недељковић Емина IV-5

II награда на конкурсру „Пролећна вила“
Књижевног клуба „Велимир Рајић“,
у мају 2015. године

Моја школа

Свака је школа
Место за ђаке,
За осмаке, седмаке,
Али и прваке.

У мојој школи
Учити се мора,
А кад си најбољи,
Права је фора.

Знањем се боримо
За прва места,
Зато су контролни
И испитивања честа.

А ако нам нешто
У знању фали,
Опростите, научићемо
Јер још смо мали.

Вук Миљковић, II-2

Редакција „Основаца“

Издавач: ОШ „Љупче Николић“, Алексинац, Тихомира Ђорђевића 10, имејл: osljupcenikolic@open.telecom.rs,
сајт: www.osljupcenikolic.edu.rs

Уредник: Лидија Станковић, проф. српског језика

Технички уредник: Слободан Дамјановић, проф. информатике

Редакција: Клара Митић VI-5, Миљана Марковић VI-5, Јована Маринковић VI-5, Теа Ђорђевић VI-5,
Нађа Ђорђевић VIII-5, Илија Младеновић VIII-5, Михајло Костић VIII-5, Никола Новковић VIII-5

Спремни за нова освајања

Додела Вукових диплома

С поносом истичемо да је међу овогодишњим осмацима било чак 26 добитника Вукове дипломе. То су ученици који су, поред изузетног залагања из свих предмета, постигли и посебне резултате на разним такмичењима и смотрама. Најбољи међу њима био је Миљан Петковић који се истакао успесима на републичким такмичењима, те је изабран за ученика генерације.

Срећни смо што смо их имали у свом „тиму“ и желимо им да наставе да нижу успехе и остваре се у областима које су изабрали.

Матуранти

Осмаци су нам, за крај своје школске године, припремили опроштајну приредбу под слоганом „Ми нисмо анђели“. У припреми им је помагала наставница српског и одељењски старешина Милена Трајковић. Иако заиста нису били анђели, подсећајући нас на све лепе, смешне, дирљиве тренутке из школских клупа, са екскурзија, измамили су и по коју сузу коју су наставници кришом брисали.

Девојчице из млађих разреда још дуго ће веровати да су незаменљиви, док је дечацима који остају у школи још коју годину, мало чак и лакнуло.

Сви им, свакако, желимо да у животу имају што више циљеве и да их остварују. Срећно!

Школска слава - Савиндан 2015. године

Савиндан 2015. г. обележен је на необичан начин. Након честитања школске славе, истицања да се она онедавна налази на Унесковој листи нематеријалног културног наслеђа човечанства и да то представља први упис културних добара из Србије на ову листу, славила се слава и на сцени.

Један ђак је, након што је гледао филм *Ноћ у музеју*, заспао и уснио необичан сан. Радећи као чувар музеја приметио је једне ноћи како све скулптуре оживе и воде неки свој живот, ван времена. Разговарају и друже се историјске личности без обзира на епоху којој су припадали. Те вечери је баш Свети Сава са ђацима био домаћин шкларске славе, а ко му је све дошао у госте ...

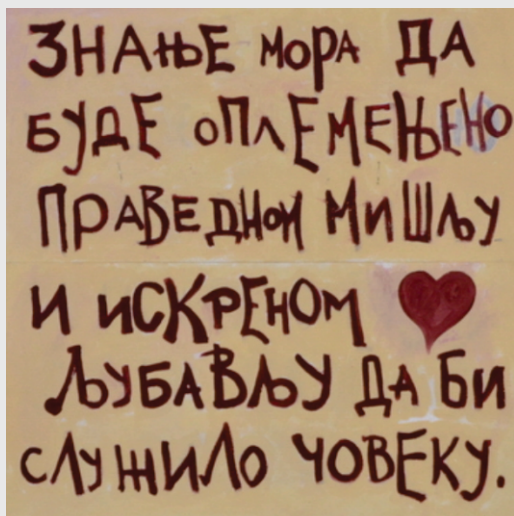
Наравно, прво, у знаку јубилеја, Вук Караџић и Бранислав Нушић, затим једна романтична дама и поета – Десанка Максимовић и још један просветитељ – Доситеј Обрадовић. Своје животно искуство, дело, пожртвовање, веровање у образовање и напредак преносили су деци. Сви су поносни на порекло и на то што су учинили нешто за свој народ.

Писмо великану

Овог јануара су звона некако најјаче звонила на Ваш дан и пробудила су ме. Пахуље су летеле на све стране. Мраз није спречио све моје другове, наставнике и целу школу да крену свечаније у Ваш загрљај. Кренули смо на Вашу славу. Кренула је цела Србија, свака школа, да запали свећу свом свецу, свом просветитељу.

Седим овог пролећа у својој соби и желим да Вам напишем неколико лепих речи. Имам осећај да сте овог тренутка у мојој соби, да седите у својој мантији, држите ме за руку и милујете по челу. Ви сте, у овој тринаестогодишњој девојчици, пробудили жељу да се захвали за све што сте нам дали. Учили сте нас шта је љубав, шта је слога, како нас воле родитељи, како Сунце најдаље греје. Увек ћемо слушати и памтити Ваше најбоље и најлепше речи.

Свечаност се одиграла под овим слоганом

Ви сте уткали у све нас љубав према Србији, књижи, вери, знање зашто је изворска вода најздравија. Хиландар, који сте сазидали са својим оцем, сваког јутра на појутрину позива све Србе који живе у Србији и ван ње. Ви сте човек који је свој живот посветио Богу, Ви сте наш заштитник, наша вера и нада у боље сутра. Ви се и данас молите за моју сваку петицу, за мој сваки леп дан, за моју сваку лепу реч. Ви чувате испод своје мантије сву децу, мог брата и моју породицу. Молим Вас великане, да сваку молитву сачувате само за своје синове и своју Српчад. Такође, желим да Вам обећам да ћу следити Ваш пут, пут истине. Књига је за мене најбољи друг, у коме налазим све што је потребно једној девојчици, која је тек на почетку живота. Нећу изневерити Ваше идеале.

Данас сам можда помало себична и чудна, зато што желим да се сваког дана појавите и махнете ми негде где ћу Вас само ја видети. Знам, Ви стојите у свакој учионици, на свакој њиви, свакој пекари где се пече најбољи хлеб.

Захваљујем Вам се велики Свети Саво у име целе Србије и знајте да ћете Ви, уз своју химну, увек бити највећи великан прошлог и овог времена!

Лена Шолн, VII-3

Јаву плео и снове исплео

Своје снове треба да чувамо. Треба да их чврсто држимо и не пуштамо. После свега што се дешава, снови су једини који нас одржавају јаким. Они нас воде ка циљу.

Наш ум је као плетиво, снови су игле и веште руке које ће исплести стварност. Ниједан сан није безначајан. Све док има снова биће и људи. Свако има свој сан или жељу коју би хтео да испуни. Био тај сан везан за људе, посао или дружење, веома је битан.

Веровали или не, и велики људи имали су своје снове. Они су најпре сањали и дубоко желели оно што су касније постигли. Није довољно само да сањаш, битно је и да се трудиш да испуниш своје снове. Не би требало сањати и желети једно исто целог живота. Што више снова остварите, то сте успешнији човек.

Свети Сава је желео да осамостали нашу цркву. То му није била прва жеља. Требало је прво замонашити се, а није ни то мање тешко с обзиром на то да се, ипак, ради о једном принцу. Али, он је био спреман на таква одрицања. Напустио је породицу и скинуо је круну. Побегло је на Свету гору. Ретко ко би се усудио да се одрекне нечег таквог док није потпуно сугуран да ће успети у ономе што ради. Али, морамо дубоко веровати да би се снови остварили.

Замонашио се. Постао је амбициознији. Зажелео је да учи младе да верују у бога. Желео је да неписмене описмени и побољша стање српске цркве. Постепено остварење снова даје му самопоуздање, ветар у леђа и његово животно дело нараста као грудва снега низ брег. Можда је ова грудва била толико моћна да је умела да се ваља и уз брег и достигне „Савин врх”. Свети Сава је почео све брже да плете снове и јаву.

Морамо много да се трудимо, да се одричемо и да желимо ако хоћемо да нам се снови остваре.

Анђела Спасић, VII-2

Ову достојанствену светковину оплениле су и увеселиле дечије рецитације, хорске песме гудачко – дувачки оркестар, као и коло дворски одевених дечака и девојчица.

Свечаност се завршила здравицом великана наше историје:

Вук: За језик и писмо!

Доситеј: За културу, науку и образовање!

Десанка: За љубав, отаџбину и напредак!

Нушић: За смех на уснама што ублажава суровост живота!

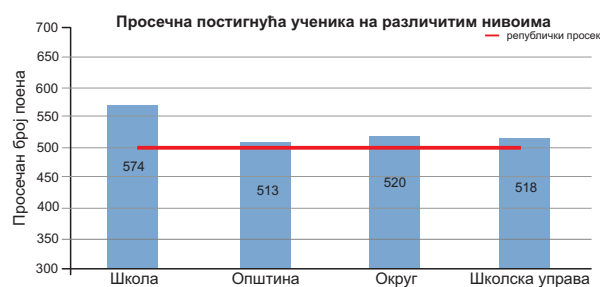
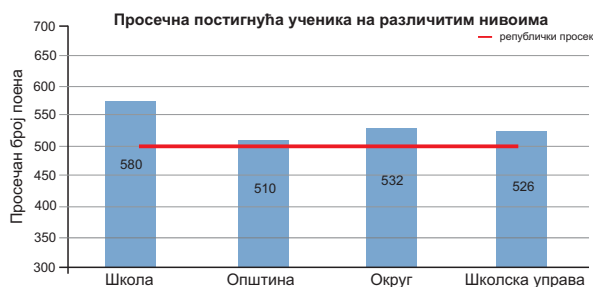
„Нека свима вама, драги пријатељи, СВЕТОСАВЉЕ донесе радост, сваку срећу, желим вам да живите у миру, у здрављу, да се владате СВЕТОСАВСКИ и да вам се све то СВЕТОСАВСКИ ВРАТИ.“

Приредбу осмислила и реализовала наставница српског језика Сандра Ђорђевић са својим ученицима у сарадњи са наставницима музичке културе, информатике, учитељима и ученицима свих разреда ОШ „Љупче Николић“.

АНАЛИЗА РЕЗУЛТАТА ЗАВРШНОГ ИСПИТА НА КРАЈУ ОСНОВНОГ ОБРАЗОВАЊА И ВАСПИТАЊА У ШКОЛСКОЈ 2014/2015. ГОДИНИ

Завршни испит који се полаже на крају осмог разреда за многе ученике је први испит са којим се сусрећу током школовања, а има функцију сведочанства о усвајању темељних знања, умења и компетенција током основног образовања.

На основу резултата завршног испита добијених од Завода за вредновање квалитета образовања и васпитања, завршни испит из српског језика и математике, као и комбиновани тест, полагала су 132 ученика. Просечан број поена из српског језика износи 580, а из математике 574, што је изнад републичког просека, али и изнад просечног броја поена у општини Алексинац, округу и школској управи.

Упоређујући резултате завршног испита из српског језика и математике у односу на оцену у VII и VIII разреду можемо закључити да су и по овом критеријуму наши ученици изнад републичког просека, што говори о нивоу знања који су ученици стекли током школовања, али такође говори о високом критеријуму наставника. Ови подаци се могу видети у следећим табелама:

ПРЕДМЕТ	СРПСКИ ЈЕЗИК	
Оцена VII р.	ПБП ¹ ученици ОШ „Љ. Николић“	Републички просек
2	499	395
3	572	469
4	603	522
5	625	575
Оцена VIII р.		
2	491	392
3	559	465
4	594	517
5	621	574

ПРЕДМЕТ	МАТЕМАТИКА	
Оцена VII р.	ПБП ¹ ученици ОШ „Љ. Николић“	Републички просек
2	517	422
3	577	483
4	584	535
5	650	596
Оцена VIII р.		
2	521	419
3	539	480
4	606	595
5	652	595

У табели која следи, приказан је проценат ученика који су тачно решили задатке на комбинованом тесту по предметима на нивоу школе и на нивоу републике.

Предмет	ОШ "Љупче Николић"	Републички просек
Историја	81%	58.5%
Географија	95%	60.5%
Биологија	91%	72.6%
Хемија	65%	48%
Физика	98.25%	78.25%

Као што видимо из табеле, и на комбинованом тесту су наши ученици показали ниво знања који је високо изнад републичког просека.

На крају можемо бити у потпуности задовољни оствареним резултатом наших ученика. Ови фантастични резултати сведоче о испуњености стандарда квалитета рада установе, посебно области „Настава и учење“ и области „Образовна постигнућа ученика“, којима, поред области „Подршка ученицима“, ОШ „Љупче Николић“ највише посвећује времена и пажње. Такође, ови резултати ће нам послужити као доказ о реализовању Школског развојног плана у делу који се односи на унапређење квалитета наставе у школи.

Извештај припремио
школски психолог Александар Јањић

ЗАВРШНИ ИСПИТ (НИ)ЈЕ БАУК

Први велики и важан испит у животу сваког детета је завршни испит на крају основног образовања. Сваки будући средњошколац је тога свестан, а посебно када се током другог полугодишта повећа притисак родитеља, наставника и осталих запослених у школи. Уместо панике, припремите самопоуздање, веру у успех и рад, како би завршни испит дочекали у ведром расположењу. Наравно, потребно је да озбиљно размишљате о могућностима које су пред вама. Време је да нереалне и детињасте жеље оставите за собом.

Прикупљање документације је један од корака који вас чека. Сведочанства која сте добили на крају сваког разреда, треба да буду на једном месту, јер ће вам бити потребна за упис у средњу школу. Извод из матичне књиге рођених, дипломе које сте стекли током школовања чувајте у истом регистратору или фасцикли, да бисте пред упис у средњу школу размишљали о летовању, а не о паузама на разним шалтерима. У овоме велика помоћ могу бити родитељи. Упис у школу која није у граду у коме живите, примораће вас на размишљање да ли ћете моћи да путујете или ћете конкурисати за неко место у домовима ученика средњих школа. Ако одлучите да се јавите на конкурс за место у ученичком смештају, почните са прикупљањем и копирањем потребних докумената.

Од уписа у жељену школу дели вас само број бодова који вам је потребан за одређено занимање. Максималан број бодова из основне школе и ове године је 70. На тесту из српског језика, математике и на комбинованом тесту можете остварити по десет бодова што је укупно 30. Најпожељнији број бодова који ћете понети из претходног школовања је 100. Са овим бројем бодова уписаћете школу коју желите. За случај да не остварите број бодова који сте желели, спремите резервна решења. Листа жеља ће вас позвати да искажете двадесет могућности.

Часове припремне наставе током другог полугодишта редовно посећујте. Нека вас не „мрзи“ да обновите задатке које вам наставници припремају. Потражите сајтове који су бесплатни и намењени што успешнијем упису у средњу школу. На неке од њих су вас наставници већ упутили:

<http://ucislobodno.com>

<http://www.mala-matura.com>

<http://www.ceo.edu.rs/novost/150-saopstenje-za-medije-zbirke-za-zavrzni-ispit-2015>

<http://www.zavrzniispit.math.rs/>

<http://srednjeskole.edukacija.rs/testovi-za-malu-maturu>

<http://anicatr.weebly.com/zavrscaronni-ispit-iz-matematike.html>

<https://srpskijezikknjizevnost1.wordpress.com>

До краја јануара у издању „Просветног прегледа“ објављују се збирке задатака за припрему ученика за упис у средње школе. Већ марта или почетком априла биће позната сва места која су одобрена за упис у први разред. Пажљиво размишљајте о профилима, занимањима али пре свега о својим жељама. Много паметних савета ћете чути, али озбиљно погледајте у своје срце, јер ће оно са вама морати у средњу школу коју изаберете.

На крају, завршни испит није баук. Ако не будете могли да спавате од помисли на коначне резултате, почните да читате збирке. Сан ће доћи одмах.

Припремила

Александра Дејановић, социолог

ЗНАМЕНИТИ АЛЕКСИНЧАНИ...**Др Милан Пецић, војни лекар, иноватор и добротвор**

Рођен је 1865. године у Алексинцу, а умро је 25.09.1959. године у Београду у својој 95-ој години. Алексинац је, у време његовог рођења, био на граници Кнежевине Србије, мала варош са великим карантином на цариградском друму.

Нижу гимназију завршио је у Алексинцу, а вишу у Нишу. После завршене матуре уписао је Правни факултет у Београду. После српско-бугарског рата 1885/86. у коме је као добровољац учествовао, упућен је као војни стипендиста у Беч на студије медицине. Од уштеђевине за време студија у Бечу путовао је у Италију и Француску ради учења језика, а у Немачку ради усавршавања у струци слушајући предавање на Војномедицинској академији у Берлину.

Као војни лекар, санитетски официр, израдио је модел наших ратних рањеничких носила и пољских апотека које је српска војска употребљавала све до завршетка Првог светског рата. У Ваљеву је уз помоћ својих колега подигао војну болницу.

У војсци и у народу одржао је велики број предавања у циљу подизања здравствене културе. Написао је и објавио низ чланака из своје струке. О свом трошку објавио је студију „Војно-санитетска служба“, као и популарну студију за народ „Хигијена за народ“.

Када год је долазио у Алексинац, облачио је у ново одело и обувао у нову обућу групу малишана основаца - одличних ђака у свом граду.

Своју богату медицинску библиотеку поклонио је Медицинском факултету у Београду.

Припремио
професор историје Зоран Стевановић

Из аутобиографије др Милана Пецића (Учитељи и ђаци некада)

/.../ Исхрана је била доста слаба. Највише било је пасуља и то већином незапрженог. За време мог учења у основној школи и гимназији пекари су израђивали лепиње, симите и пењерлије и све су продаване по 5 п. д. То је било укусно и згодно за доручак ђацима, али нажалост, ја сам добијао покоји пут. /.../

Своје детињство провео сам увек и једино у друштву матере, која ме тако чувала и неговала и коју сам ја толико волео, да би сигурно без ње умро. Она ме је у почетку учила, како се праве лутке. Узме се један мали кратак прутућ, па се на једном крају увије мало, бело крпче и то је глава, а доле се привеже друго крпче и то је сада цела лутка. /.../

Био сам у IV разреду основне школе и једног дана остао сам у кући сам, па сам после подне спремио кућу, умесио проју и скувао пасуљ за вечеру. После сам помагао матери при раду у башти и винограду и тако сам научио и те радове. Но морао сам још у раном детињству да нешто и зарађујем. Напоследку и дечије сиграње ја сам употребио корисно за кућу. Направио сам једна мала колица, на којима се носио цак кукуруза у млин. Са децом и тим колицима одем у логориште и натоварим пуна колица лозе и довезем кући. Када се виноград ореже, онда се лоза покупи и слаже на једном крају винограда и када се бере виноград, онда се та лоза употреби за ватру. /.../

Ја сам био врло добро дете, никад ме мати или отац није ударио. Сва деца сиграли су се са мном врло радо и матере су биле мирне када се деца са мном сиграју. Па ипак у детињству учинио сам једну велику грешку, због које сам могао да страдам. Једне године оправљана је алексиначка црква и око цркве, па све до самог врха од торња биле су скеле и ја се једног дана попнем до самог врха. Но када сам се нашао на тој висини,

ја сам онда осетио сву опасност у којој се налазим. Било је страшно погледати доле са висине, али много страшније, како ћу се сићи, јер много је лакше пењати се уз дирек, него ли силазити низ дирек. Са највећим страхом срећно сам сишао па се и сада, после толиких година, живо сећам тог догађаја и издржаног страха за време силаска.

Основну школу почео сам по навршетку седме године 1872. Учење ми је ишло врло лако и добро. У свима разредима добио сам књигу за награду постигнутог успеха. На крају године добијем књигу, од оца 10 пара динара, а о Петровдану вашар у Алексинцу, па ја одмах на вашар, и нигде срећнијег од мене!

Иако сам учио основну школу пре 80 година, ја се и данас врло добро сећам својих учитеља, а тако исто и како се онда изводила настава. Основна школа била је у главној улици одмах испод Окружног суда. Женска основна школа имала је засебну зграду. Дисциплина у основној школи била је врло строга. Учитеља смо се бојали и уједно јако поштовали, и веровали смо да је учитељ врло учен и да све зна. Када прођемо поред учитеља, скидали смо капу и то смо радили макар поред учитеља прошли десет пута.

Учитељ I разреда Јова, стар око 35 година имао је танак, дугачак прут, који је употребљавао чим би ђак постао немиран или непажљив, прут је дошао до ушију. Друга казна била је да ђак стоји код табле, а још већа казна је да клечи поред табле, да остане у затвору у школи - не иде у подне на ручак и напоследку да добије и коју батину, ако покаже слаб успех у учењу. Сећам се врло добро, како је мали ђак Тривун из села Бобовишта често добијао батине јер је био слаб ученик.

Сасвим мирно изађе из клупе, скине чакшире и када добије батине, 5-6 удара, мирно се обуче и иде на место. /.../ Ја сам био врло добар ђак, па ипак сам добио две пацке. Морао сам да читам и да за сваку именицу кажем ког је рода. Ја сам то врло добро разумевао, али одједном дође именица "будак". Нисам знао ког је рода зато што нисам знао шта значи будак, јер се у Алексинцу место речи будак употребљава израз трнокоп. /.../

Четврти разред нисам могао свршити јер је школа већ у почетку јуна распуштена услед рата са Турцима, који је у јуну почео. Пошто су Турци у рату напредовали и заузели и Алексинац, све становништво било је евакуисано, па је и моја породица избегла и добро је урадила, јер су Турци исекли све оне који нису избегли, срећом није био велики број. /.../

После евакуације Турака с пролећа 1877. из Алексинца и нашег повратка из избеглиштва, школе нису почеле одмах, а у јесен те године почео је други српско-турски рат, и тек у априлу 1878. поново сам уписан у IV разред основне школе и учење је трајало свега три месеца до конца јуна 1878. Учитељ је био Сава Атанацковић стар нешто преко 40 година, врло добар учитељ. У оно доба ђаци су сваког четвртка доносили учитељу регратију: једно пиле, које јаје, парче сувог, свињског меса и нешто друго.

Ђаци су онда морали и да послушају понешто учитеља. У оно доба једна дугачка, приземна кућа у самом црквеном дворишту, а до самог друма за Сокобању били су учитељски станови. Једног дана учитељ Сава нареди мени и Кости Стојановићу - доцнији министар финансија - да му донесемо бакрач воде са Моравице. Одосмо, напунисмо бакрач и кренемо са пуним бакрачем. Ја сам био физички јачи и носио сам, али Коста је био слаб, не може да носи и стадосмо да се одморимо, и Коста одједном зграби бакрач, просу сву воду и празан бакрач вратимо. Ништа нам није речено, али више нисмо ишли за воду.

У оно доба ђаци су морали да иду сваке недеље и празника у цркву; морали су да носе рипиде када неко умре, при чему су облачили нарочиту одежду. Још горе је било што је умрли ношен у отвореном сандуку, а најгоре је било, што сам ја морао носити једног умрлог ђака од великих богиња. Дуго година не могу то да заборавим. /.../

По свршетку основне школе прешао сам првог септембра 1878. у гимназију, после положеног испита за пријем у гимназију. Учење је било редовно и први разред свршио сам са успехом и добио књигу за одлично учење и примерно владање.

Када сам прешао у II разред, као сиромашан и добар ђак имао сам два динара месечно благодетења. Благодетењаца било је свега 4. На крају месеца одемо у канцеларију директора Милана Перишића који нас прими врло грубо, изгрди нас, па међу осталим, каже нам да смо мангупи. Ја овде пишем за историју и тврдим да смо били здраво сироти, врло добри ђаци, који несумњиво заслужују сваку похвалу. Када сврши грдњу, он нам пружи по два динара, ми сироти бојажљиво узмемо два динара и пољубимо му руку.

Колико нам је ово љубљење руку било у душу усађено, ми смо пренели и у нишку гимназију, па када нам је директор нишке гимназије први пут дао благодетење, ми приђемо да му пољубимо руку, али он одбије речима: „немојте ме љутити, то вам даје држава, а не ја“. Срећом нашом за директора дошао је Мијаило Ђуровић, који је био врло добар, а мене је пазио као да сам му син. После Ђуровића за директора гимназије дошао је Димитрије Девјанић, који је био толико добар, да ми ђаци нисмо могли, после Перишића, да разумемо толику доброту са ђацима. У IV разреду гимназије имао сам 10 дин. месечно. За благодетење за јуни - 10 дин. у злату - купио сам на вашару јорган, а сламњачу сам већ имао и то је била сва моја креветска спрема. Четврти разред свршио сам без иједне четворке.

Необјављени текст из Архива САНУ бр. 13354

Доситеј о васпитању младих

Маштајући о свему што у овом пролазном животу имам, често се питам да ли је исправно да будем човек. Да ли је исправно што сам одмах на почетку рођена као биће које мора да греша. Биће које је рођено да машта, прави, руши, повређује и буде повређено, упркос томе што ми није остављен избор да бирам и што ми је додељена улога човека. Корачам ка томе да не повређујем људе својим постојањем.

Рођени смо као бића која не разумеју апсолутно ништа око себе, зато имамо посебне особе које нас окружују и које називамо Дом. Доситеј је својим мислима испунио празан папир. Наменио га нама разборитим текстом о васпитању омладине, о креирању бића. Трудио се да нам прикаже овај Суров свет који смо сами „Суровим“ направили. Решен да нам свима понаособ каже да пропадамо и да морамо посветити максимално пажње онима који наш грешан свет треба да обнове.

Младо биће решено да проживи живот најбоље могуће, прави грешке, повређује друге, ломи и не поправља, очекујући да ће неко други то поправити. Очекује да му зато буде опроштено, да би касније поновио исте грешке и посадио у души зрно немарности. Осим немарности, Земљином куглом преовлађују и лажи, смицалице и слично, због чега младе људе треба држати далеко од светоубица. Ако већ направе грешку, треба им изаћи у сусрет и пружити најпотребнију помоћ.

Имамо живот и сами га градимо уз малу помоћ старијих. Рођени да стварамо, волимо, милујемо и водимо рачуна и о најситнијим бићима, не питајући колико кошта.

Милица Гојковић, VII-5

Извештај о раду планинарске секције ОШ „Љупче Николић” током првог полугодишта (Активности чланова планинарске секције)

Чланови планинарске секције ОШ „Љупче Николић” су током протекле јесени имали низ важних активности које су се одвијале у облику планинарских успона и пешачких тура.

Почетак је био намењен почетницима, а основна идеја је упознавање са основним начелима планинарства и провера сопствених могућности. За ову прилику изабрана је планинска акција чији је циљ био успон на Оштру чуку, усамљени врх између Озрена и Девике недалеко од Сокобање. Колона планинара је кренула из центра Сокобање и лагано се кретала северним падинама Девике све до поменутог врха. Током овог успона посећена су многа позната излетишта: Етно-парк „Калиновица”, Озренске ливаде, извор Шопур и многи други. Завршетак планинарске акције био је у селу Језеру, које се налази на јужним падинама поменуте планине, уз лепо дружење.

Наредна активност младих планинара одвијала се на планини Јужни Кучај у околини познатог излетишта Грза. Циљ ове планинарске акције је био упознавање са природним лепотама које се налазе дуж стазе којом су се кретали планинари. Након пешачке туре чланови планинарске секције посетили су манастир Лешје који се налази недалеко од Параћина.

Након свих провера показало се да млади љубитељи планинарења могу и више, па је на ред дошла и митска планина Ртањ и њен пирамидални врх Шиљак (1560 мнв). Успон је кренуо из села Мужинаца, а на врх су се попели сви учесници ове акције.

Након Ртња више није било никаквих дилема о могућностима ове младе екипе, па су се чланови планинарске секције у наредном периоду попели на Шуматовац, Буковик, Видојевицу и још много других лепих планина.

Припремио
професор географије Берислав Трајковић

Успон

Полазимо рано ујутро, још мамурни од сна. Улазимо у аутобус где је увек пријатна атмосфера, људи се смеју, причају, шале се, а ја се поспано питам: „Зашто сам пошла?“ То се промени тек када стигнемо и почнемо да се пењемо, тек када осетим природу и хладни планински поветарац.

Бело иње нападало је на борове иглице, а црвене бобице, као новогодишњи украси, кресе скоро сваки жбун. Зелену траву прекрива златно лишће.

Поглед са врха је неописиво леп, а на свакој новој планини неупоредиво лепши него претходни. Пењати се до врха је напорно, али када почнемо да силазимо, тада је најлепше - ваљамо се у лишћу, котрљамо се до подножја. Иако смо тада исцрпљени и уморни од пешачења, ипак је то најлепши део планинарења. Када се коначно вратимо у планинарски дом, дочека нас мирис топлог пасуља који враћа снагу.

Обично са планинарења донесем неки природни сувенир, као што је дивља јабука или камен неког лепог облика.

Када се вратим кући, сви ме питају како је било на планинарењу, а ја им увек кажем – то се речима не може описати, морате се сами попети.

Клара Митић, VI-5

Белешке младих планинара:

- Омиљени дан – субота – суботом нас наставник води на планинарења.
- Најлепше нам је било на Грзи и на Белом камену.
- Најлепше је што трчимо, падамо и смејемо се једни другима.
- Некад глумимо разне животиње.
- Остало ми је у сећању кад смо нашли неке бункере. Било је узбудљиво кад смо кришом улазили у њих, иако нам је наставник рекао да то не чинимо.
- Неки урезају љубавне парове у кору дрвета.
- Било је занимљиво кад смо снимали филм на Белом камену.
- Гађамо се лишћем, играмо жмурке и лозинке.

Припремиле: Теа Ђорђевић,
Јована Маринковић и
Клара Митић VI-5

Интервју са Драганом Стевановићем, бившим педагогом наше школе

Наш дугогодишњи сарадник и саветник, школски педагог Драган Стевановић, почетком школске године отишао је у пензију. Зато смо искористили прилику да још једном попричамо са њим и чујемо још неки користан савет.

Редакција: У нашој школи сте радили као учитељ, педагог, директор, да ли сам нешто пропустила?

Више од половине свог радног века радио сам у школи „Љупче Николић“. У школи сам прошао све фазе професионалне каријере: директор, учитељ, педагог. Свака од ових дужности има своју тежину и одговорност. Свакако, највећа одговорност је била руководити тако великом школом, тим пре, што су та моја два мандата на функцији директора била, чини ми се, у најнесрећније време за наш народ и државу. Први мандат у време санкција међународне заједнице, а други за време НАТО агресије на нашу земљу. Ипак, и у тако сложеним и неповољним условима успели смо да очувамо рејтинг успешне школе, пре свега захваљујући колективу који чине високи професионалци.

Сада када се сећам тог времена, могу да кажем да сам поносан на постигнуте резултате и да ми је била част да сам припадао таквом колективу.

Редакција: Која Вам је улога била најтежа, а које се најрадије сећате?

Ако ме питате чега се најрадије сећам, то је свакако време када сам радио као учитељ. Биле су то године испуњене сталним трагањем за осавремењивањем наставе, увођење савремених наставних метода и технологија, све са циљем да се ученицима пружи што квалитетније образовање и васпитање.

Редакција: Шта бисте саветовали садашњим родитељима како би били успешнији у васпитавању и образовању своје деце?

Садашњи родитељи су суочени са великим изазовима и уопште им није лако. Највећи број њих није запошљен и суочен је са сталном бригом за егзистенцију своје породице. Иако је прокламовано бесплатно образовање, опремити ђака за школу није ни мало јефтино.

У сталној борби за егзистенцију родитељи све мање времена имају да се баве својом децом. Наравно, то ствара све веће проблеме, јер школа не може да замени породицу, тако да би мој савет родитељима био да се више баве својом децом и да имају више разумевања за њихове проблеме.

Редакција: Да ли се данашња деца разликују од некадашње, како то сви воле да тврде? У чему се огледају те разлике? Шта мислите који су разлози?

Наравно да се данашња деца разликују од некадашње. Свака генерација има своје особености које су узроковане временом у коме живи. Свака генерација мисли да је оној и пре ње било лакше, што уопште није тачно. Свакој генерацији која одраста припада терет одговорности да се избори са проблемима времена и околностима у којима живи.

Када је у питању садашња генерација младих, ја сам оптимиста и убеђен сам да ће умети да успешно решава проблеме са којима се суочава и да ће живети у много бољем и уређенијем окружењу него предходне генерације.

Редакција: Који су најчешћи и најкориснији савети које сте давали својим колегама учитељима и наставницима?

Бити педагог у школи „Љупче Николић“ је велики професионални изазов. Мој рад је био базиран на колегијалној размени мишљења и координацији свих активности у школи. Ту није било потребе за никаквим „паметовањем“, јер сте окружени изузетним професионалцима који знају свој посао и раде га са великим ентузијазмом и љубављу. Посао педагога сам обављао у време када се у школи одвијала смена генерација. У пензију су одлазили наставници који су били велики стручни ауторитети и који су годинама од ове школе стварали, у правом смислу, храм културе и писмености.

Наследили су их млади наставници и стручни сарадници, пуни знања и ентузијазма, али и свесни одговорности за будућност школе. У таквим околностима бити школски педагог било је заиста велико задовољство.

Редакција: Хвала Вам што сте издвојили време за редакцију „Основац“.

Интервју припремила
Миљана Марковић, VI-5

Родитељи

Волим маму, волим тату,
подједнако,
Ал' нек буде наопако.

Како то? Ето тако,
Мама дође, тата пође,
Тата дође, мама пође.

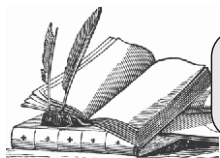
А кад падне ноћ, кући сврате,
Таман на време у кревет да ме врате.
„Лаку ноћ, душо“, каже тата.
„Лаку ноћ, принцезо“, а мене језа хвата.

А где је: „Добро јутро!“,
А где је „Добар дан!“,
А где је: „Хоћеш ли да се играмо
Или шетамо ван?“

Молим маму, молим тату
Да чешће сврате кући,
Да више буду родитељи,
А мање запослени људи.

Кристина Стојановић V-5

У царству књига

**„Књиге могу бити опасне. На најбоље би требало ставити упозорење:
Може променити Ваш живот.“**

Хелен Ексли

Највреднији читаоци школске библиотеке од I до IV разреда

1. Викторија Чуриловић, II-4
2. Анастасија Ћирковић, II-4
3. Сара Ивановић, II-4

Најчитаније књиге школске библиотеке од I до IV разреда

Едиције: “Штрумпфастичне приче”,
“Дугина чаролија”,
“Чаробна кућица на дрвету”

Највреднији читаоци школске библиотеке од V до VIII разреда

1. Емилија Младеновић, VII-3
2. Анђела Спасић, VII-2
3. Сара Месарош, VIII-1

Најчитаније књиге школске библиотеке од V до VIII разреда

- авантуристички, љубавни и криминалистички романи

Чаробни свет библиотеке

Агата Кристи, Џоана К. Роулинг, Ненси Холдер, Стефани Мајер, Иво Андрић, Бранислав Нушић, Бранко Ћопић, Исидора Секулић - моји хероји. Њихова дела су ми омогућила да маштам и да се запутим у непознате пределе. Мистерије, заплети, авантуре, жеље и искреност оно су по чему их могу увек препознати. Њихова дела су превођена на стране језике и за њих су добијали награде. Они су хероји свог доба. Где се могу наћи сва та дела? У библиотеци, наравно!

Било да је у питању кућна или градска библиотека, она ће увек важити за моје омиљено место у граду. Место где могу да читам колико ми душа хоће и где могу да се одморим после напорног дана. Библиотека је место у коме влада тишина и знање. Место са полицама које се простиру у недоглед градећи лавиринт из кога нема излаза. На њима су поређане књиге најпознатијих књижевника свих времена, како страних тако и домаћих. Од најмање до највеће, по бојама, по азбучном реду аутора... Све су оне доступне људима који у њима уживају.

Шетајући међу њима, чула сам шуштање Нијагариних водопада, лепет лептирових крила, шапутање вила, цвркул хиљаде птица. Срела сам Андерсена како проналази инспирацију за „Ружно паче“, Жила Верна како заједно са Паспартуом и Филеасом Фогом пише „Пут око света за 80 дана“ и Марка Твена како кроз лик Тома Сојера проживљава своје детињство. Једном сам отпутовала чак у Египат и на оближњи пропланак. Сазнала сам тајне које чува пирамида и ритам вредних пчела радилица. Отпутовала сам тамо где никога нема и где могу да нађем сопствени мир.

Била сам тако усамљена и непотпуна личност све док нисам нашла Њено Величанство Књигу. Тада су се створила нова, тајанствена врата која једва чекају да их отворим и сазнам шта се иза њих налази. И баш кад сазнаш шта се иза њих налази, наиђеш на друга врата, па трећа, пета...и све тако. Довољно узбуђења за читав један живот. Осим тога схватиш да се и другима дешавају невероватне ствари, да све приче немају срећан крај, да има излаза и кад не изгледа тако, да и неки други људи виде твојим очима, или ти помогну да чујеш оно што никад пре ниси, да ухватиш тренутак, невидљиву нит.

Књига која је у мени пробудила жељу за читањем јесте „Хари Потер“. Магија, пријатељство, борба и опасност само су неке од речи којима бих могла описати свет који је створила Џоана К. Роулинг. Професори обучени у дугачке, смарагдне и тиркизне одоре са великим чаробњачким шеширима подучавају мале чаробњаке елементарној магији. Мада тај свет не постоји за оне који не замишљају њихова озбиљна и стара лица, ја сам их врло добро видела. Била сам мали дух из будућности који посматра како се Хари, Рон и Хермиона договарају о томе како да сви заједно стану под невидљиви огртач.

Библиотека крије мноштво чаробних светова и тајни које су записане само у књигама и нигде другде. Пожелим да ту заувек останем, али ...

Нерадо одлазим из ње. Све док ми се не изгуби из видика, ја се осврћем надајући се да ћу следећи пут срести Херкула Поароа како ради на неком загонетном случају, запошљавајући своје мале сиве ћелије.

Данас се у њима налази и интернет кутак. Модернизација је стигла чак и тамо, нарушавајући мир који библиотека пружа. Неки не мисле тако. Вероватно су, на неки начин, у праву. Мени је, ипак, слађе да знам да је потребна магија и посебна вештина да уђеш у свет књиге. Понекад се могу видети ти чаробни светови, али то не може свако. Они су ишчезли и само они који уђу у библиотеку да би пронашли књигу која их чека, могу их поново оживети.

Драго ми је што сам међу тим особама и ја, вечити „зависник“ добре књиге.

Сандра Петковић, VII-3

Ученички парламент

И, као што је то до сада већ свима добро позната пракса, Ученички парламент наше школе ради пуном паром и у пуном саставу, а на челу са председником, **Марком Стевановићем VIII-3**, изабраним за школску 2015-2016. годину. Седнице се редовно одржавају, ученици су заинтересовани и активни, пуни идеја и радо покрећу разне иницијативе. Држимо се планираног дневног реда, али увек остављамо простора за сва текућа питања која су од значаја за функционисање активног и квалитетног школског живота и за наше ученике. Држимо се такође и опробане и сигурне праксе да обучени наставник грађанског васпитања води Парламент, тј. стара се да ученици добију све неопходне смернице и упутства, а раду Парламента свесрдну и константну подршку пружају и чланови наше стручне службе. Савесни парламентарци се такође старају да о свему што радимо или о чему дискутујемо постоји прецизна евиденција и документација. И, како би целокупан рад Парламента имао већу специфичну тежину, не прође нити једна иоле значајна манифестација, трибина, радионица (организатори су: Црвени крст, Министарство за спорт и културу, Отворени клуб и многи други), а да наши парламентарци не учествују у томе. Све те манифестације имају за циљ подизање нивоа свести о најразличитијим темама значајним за здравље и правилан развој младих људи.

Сарадња са Отвореним клубом

И ове године наша школа може да се похвали сарадњом са Отвореним клубом из Ниша. Ученици наше школе, али и наставници, богатији су у свом раду за једно креативно, корисно и забавно искуство са тимом младих и креативних људи из овог клуба. Наиме, школа је учествовала у два пројекта које је спроводио Отворени клуб. То су: „Борба против дискриминације у образовном систему” и „Безбедност деце на Интернету”. У оквиру првог, у школи су организоване две обуке за наставнике: „Права детета и недискриминација” и „Индикатори остварености права детета у образовању” и чак пет радионица за ученике на исте теме. Поред детаљног тренинга, школа је добила и довољно акредитованог материјала за рад у овом смеру који се брижљиво спроводи на радионицама грађанског васпитања.

Текстове припремила
Марија Крстев, наставница грађанског васпитања

Нешто о мом дијалекту

У Србији се говори на укупно пет дијалеката. Најзанимљивији, са пуно старих речи које су многим неразумљиве, јесте призренско-тимочки дијалекат, који се користи у југоисточном делу земље.

Он садржи само један акценат, најчешће на „погрешном“ месту, и само два падежа, због чега се често људи који говоре овим дијалектом називају неписменима. Говорници севернијих дијалеката сматрају да је то одраз необразованости и неретко се подсмевају оваквом говору, а не знају да он, у ствари, чува одлике старог српског језика. Не само да овај говор није сиромашан, већ су многи наши велики писци успели да напишу значајна дела пишући овим дијалектом, попут Боре Станковића, Стевана Сремца, Слободана Џунића, данас омиљеног песника за децу, Власте Ценића, и многих других.

У нашем говору крију се речи и изреке које су веома важне за разумевање културе, историје и традиције нашег народа. Оне се, нажалост, све више заборављају јер млађе генерације не схватају да је то језик наших предака, не користе их и не преносе плашећи се подсмеха оних који говоре књижевним језиком. С друге стране, олако се прихватају позајмљенице из страних језика, нарочито из енглеског. Највећа претња језику младих јесте модеран језик „четовања“ који обилује скраћеницама, како из српског, тако и из енглеског језика, које имају за циљ да се што брже и што мање каже, што доприноси осиромашењу нашег језика.

Ево неких изрека које и даље користе наше баке и деке, које кроз духовиту досетку износе неко поређење или мудрост:

Пун с паре ко жаба с длаке.
 Куде има мирно дете и лепа баба?
 Издиза се к'о вашка у шију.
 Утепује се ки маче од таван.
 Ћу те полозим ки маче мушкатлу.
 Млад к'о лањски снег.
 Старог човека слушај, ал' не иди по њега.

Многе старе, лепе речи све се ређе користе, а многи их већ не разумеју: андрак – ђаво (који ти је андрак – што си побеснео); багим – каобајаги; башка – одвојено, обашка; дрешке, цопке – гардероба; жељка – корњача; не жмиј – не дремај; колај работа (посла) – то је лак посао; саирити се – чудити се; суртук – не уме ништа да уради, лењ; уаљен – размажен; фрљити – бацити; шушумига – замлата.

Нађа Ђорђевић, VIII-5

Данашњи српски језик - на Вуковом путу или странпутици

Време. Многи кажу да је то само илузија. Једно је сигурно. Време тече и све се мења, а ни језик од тог правила не одступа.

Ово наше писмо, за које се каже да је савршено, са нама је кроз векове и биће уз нас још дуго. Да је свет савршен, данас би Вуков књижевни језик био свуда. Како су године пролазиле и у овом као и у сваком друштву јављале су се црне овце. Када послушајем оне око себе, чујем адолесценте како разговарају: „Синоћ сам јој лајковао коментар, то је баш екстра“. Језик који се чује на улици само показује да тонемо. Тонемо у свет неписмености. Светла тачка у свему томе, ако је уопште има, слабо се назире. Писмени људи, они који се залажу за развој језика, не могу сами да надјачају бесну руљу модерног доба која само брине кога ће „лајковати“. Оружје за спас је књига, а не пушка. Јер опет, *ум царује, снага кладе ваља*. Баратање језиком води младе на прави пут, а самим тим диже наш језик у висине.

Да Вук чује нас, или да ми чујемо њега, осећали бисмо се чудно. Језик се мења, а на нама је да попунимо празнине, да обликујемо оштре ивице. Не смемо, и не можемо да одбацимо Вука тек тако. Ми само градим зграду на темељима које је он поставио.

Можда, али само можда је овај језик кренуо низбрдо, испао из шина, скренуо са пута. Ако кормило тог брода поведу начитане главе, онда нема разлога за страх. Књиге су степенице. Свака реч је један корак. Један корак ка уздицању. Да нас Вук данас чује, питао би се да ли смо му забили нож у леђа.

Ништа није вечно, и овај језик се мења. Док има нас, биће и нашег језика. Док год постоје писмени људи, нада није изгубљена. Зашто да упаднемо у гомилу истих, када можемо да будемо јединствени?! На нама је Вуково наслеђе. Отворите очи, пре него што буде прекасно.

Бранислав Милојевић, VIII-2

Награде са „Пекарских дана“

Ученици наше школе су показали велико интересовање и на креативне начине приказали своје виђење „Пекарских дана“. Посебну пажњу привукли су литерарни радови Катарине Стојадиновић, ученице одељења V-4, која је освојила прву награду у категорији старијих узраста и Меланије Аврамовић, ученице одељења III-2, која је освојила другу награду у категорији млађег узраста. Међу најбољим ликовним радовима био је цртеж Саре Живић, ученице одељења IV-4, који је заузео прво место, чиме је ученица добила титулу најбољег најмлађег сликара.

У оквиру ове манифестације, организован је и турнир у фудбалу, на којем је екипа ОШ „Љупче Николић“ освојила треће место, а ученик Лазић Остоја, из одељења VII-3, проглашен за најбољег стрелца овогодишњег турнира.

Сара Живић, IV-4

Зној и срећа на лицима жетелца

Када топло лето дође,
Жетелац у поље пође,
Да производ свога рада,
Он понесе кући тада.

Пшеница се пуна, зрела,
Под врелим сунцем повија,
Иако му капље зној са чела,
Свака капљица души му прија.

Комбајни се свуда чују,
Жетеоци вредно раде,
Жито жању, снопове повезују,
Долази време њихове награде.

Задовољно трљају руке,
Амбари су пуни злата,
заборављају на све муке,
стигла им је заслужена плата.

Аврамовић Меланија, III-2

Устрептали таласи златног класја

Ујутру рано
Сунце нам рече:
„Тамо у даљини
Река од злата тече.“
Ено, са пољане
Прозбори цвет из блата:
„То није река,
А није ни од злата.“
„Лето је, ако сте заборавили, исувише врело,
И сигурно се упалило неко село.“

„То није упаљено село,
Али могуће је“,
Лето рече.
„Ако се мало боље загледа,
Сигурно је неко грање
Или чудно дрвеће.“

Звезда са неба
Лепо осветли то:
„Али...па зар је могуће?
То су моје сестре пале на дно.
Но све звезде су ипак код куће.
Оно доле
Готово да је нешто немогуће.“

Како да открију загонетку ову кад ни
Лукава лија није сазнала чаролију.
А сада је
Стварно готова песма ова.
Ја знам решење,
А вама ће открити сва почетна слова.

Катарина Стојадиновић, V-4

Корени

Моја породична кућа

Моја породична кућа није ни налик кућама из америчких филмова. Нема ни базен, ни сауну, нема чак ни ормарић за ципеле. То је место окупљања моје породице у коме се налазе само најпотребније ствари.

Са улице, поглед се пружа до улазних врата. Испред је висока трешња, стара педесетак година. Њена кора је испуцала, а између тих пукотина брзином светлости јуре мрави у својим лагумима. На пролеће, када буја и цвета, непожељно је седети испод ње јер ће вам непрестано на главу падати бубице и ситни пауци који нису успели у плетењу мреже. Иначе је врло неприступачна за браће јер јој је мој дека посекао гране које су биле на дохват руке, па нам сад преостаје само да гледамо како врапци буше њене слатке плодове. Лети нам прави велику хладовину, зато је ипак нећемо исећи.

Моја кућа... Улазна врата су од дрвета и стакла. Улазимо унутра... Под је поплочан старим плочицама које су стављене исте године када је кућа и завршена. Ради грејања, мој отац је дугачак ходник преградио тако да сада имамо два. Налазимо се у другој половини ходника. Ту стоји дрвена комода и у руци држи бакин телефон. Испод телефона налази се миље које је она давно исхеклала. Са десне стране је центар свих збивања и окупљања – дневна соба, отприлике као у хелији једру. Отац је избацио иверицу и сада је у средини чамов сто за ручавање. Ламинат је прекрио оне плочице, а будући да немам кућни биоскоп, мали телевизор стоји на једној дрвеној комоди. Уместо огромне угаоне гарнитуре, ту је стари кауч пун прашине. На њему се налазе сви трагови наших живота. Од каше која ми је испала из уста када сам био мали, па све до масних мрља и рупа. Све то прекрива стари ћилим. Али верујте, много је слађе седети на њему, бар за мене, на изашлим федерима него на некој шкрипућој и хладној кожној гарнитурџи. Зидови су жуте боје, што сада даје и додатну топлину целој кући. У продужетку је кухиња у коју је тренутно боље не улазити. Ходником можемо до моје и братовљеве собе. У једном углу је кревет, а одмах преко пута ормар од дрвета трешње. Ту је и сто од киселог дрвета које је мој отац изабрао због прелепе шарџе. Са прозора на источној страни може се видети баштица коју негује моја стара и изнемогла бака јер се заклела да ће је, све док може, неговати, да не урасте у коров и не постане „легло змија”.

Иако је стара, свака соба моје куће је по један занимљив филм, књига или прича о мојој јединственој породици.

Марко Стојановић, VII-5

Мој град у зимско вече

Шетао сам овом нашом пустом бетонском баштом коју називамо градом. Зима увелико траје, али нигде нема снега. Једино што одаје ово хладно годишње доба јесу мраз који се појављује куда год да кренем, као и магла која као завеса прекрива брда и скрива њихове тајне. Магла сакрива пут испред нас, заслепљује и оставља нас изгубљене. Можда само жели да сакрије ружне призоре које овај град одаје.

Ово је чудан град, препун сенки и мистерија. На први поглед може бити примамљив. Људима који нису одавде тумарање овим суморним улицама било би занимљиво. Претходних година радници би украшавали град, китили дрвореде, стављали лампице, качили светлеће пахуљице на бандере... Изгледа да ове године тога неће бити. Када би било снега, веће су шансе да бисте видели пијаницу како се ваља по њему, него децу која уживају у грудвању.

Када падне ноћ, све остане пусто. Напољу су само они који морају. Ипак, иако је овај град пун туге и усамљених улица, он ноћу добија неку чар. Магла тада не скрива пут, она га показује. Улична светиљка се гаси, али мраз који је прекрио све, наставља да светлуца. Река коју посматрам са малог каменог моста, наставља да тече и пружа се у недоглед, без обзира на све. Стене и камење не могу јој ништа, намучена је, али наставља својим путем. Река је јака и одлучна и личи на људе. Ми идемо напред према свом циљу и иако прелазимо преко препрека, осуда и невоља, ипак настављамо да лагано течемо ка победи.

Тишина, туга и усамљеност ипак имају неку лепоту. Да њих нема, живот би био једноличан, блед. И упамтите, најтужније особе имају најсјајнији осмех. Овај град, као и људи у њему, има више лица, али, као и ми, најчешће показује само једно.

Михајло Костић, VIII-5

То је моја земља

Са истока је Азија,
На другој страни је Америка,
Доле на југу Африка.
И ту баш негде на средини
Мој народ сада живи.

У нашој се историји
много нападача нашло,
а ми смо се за ослобођење
борили часно.

На Косовском боју
много смо оставили душа,
о томе ће много
генерација да слуша.

У Другом је светском рату
и мој прадеда био,
многе ми је приче
о томе причао.

Колико је жена
Без својих драгих остало,
Њихов је немир
Ту злобу проклео.

Било је и једно златно доба
Кад се заборавило на рата оба.
Уживали смо у миру и слободи
Завидеше нам народи многи.

Превелика њихова љубомора
Душу им је обузела.
Ни криви ни дужни опет смо се борили
Да злослутни нашу земљу напусти.

То је рат из ваздуха био,
Деци је родитеље узео,
У сузама и страху их оставио,
Њихову судбину из корена променио.

Многи су без својих остали,
али живот мора да се настави.
Опет ће нама сунце да изађе,
Љубав и слога пут до нас да нађе.

Миљана Марковић, VI-5

Дани дечијег стваралаштва

У Зборнику дечјих радова Песма међу песницима, XVIII књижевних сусрета „Дани дечје поезије и стваралаштва Гордана Брајовић“, и ове године, нашли су се радови наших ученика. У најмлађој категорији за прозни састав *Млечни пут*, Јања Лукић, ученица 3. разреда (учитељица Споменка Лукић), освојила је трећу награду. У категорији ученика од V до VIII разреда за прозни састав *Сусрет са Михајлом Пупином у виртуелном музеју*, Милица Гојковић, ученица 6. разреда (наставница Сандра Ђорђевић), освојила је трећу награду. Редакција прошлогодишњег „Основца“ наслутила је вредност овог рада, па је он објављен у прошлом броју, још пре освајања награде. Честитамо им на успеху, поручујемо им да наставе да пишу, а онима који нису били награђени да од писања не одустају.

Млечни пут

На небу, пре него што су настале многе планете, расла је једна звезда чији сјај беше сиромашан, али некако посебан. Сијала је стидљиво, преламајући своје зраке у мноштво боја, дивећи се свакодневно старијим звездама.

Временом, звездин сјај постајаше све слабији јер је одрастала сама без драгог пријатеља. Звездени родитељи се забринуше због своје тужне кћери, бојећи се да се не угаси. Знали су да ће се после њеног великог плача, тј. кише метеора, њихово чедо угасити.

Упозната са свим дешавањима, а и са посебношћу и добротом ове мале звезде, васиона јој створи жељену звезду, само мало више удаљену.

Звезда, већ озбиљно болесна од самоће, угледа звезду која је изгледала као она. Њен сјај био је величанствен, а тиме и снажан.

Након неког времена тужна звезда поче сијати као и њен драги пријатељ. Од толиког гледања и размењивања зрака, ове две звезде почеше да се везују и да се воле. Њихови родитељи су били поносни, али су и страховали да се не угасе пре времена због толиког сјаја. Но, звезде нису мариле, сијале су својим најјачим и најлепшим сјајем.

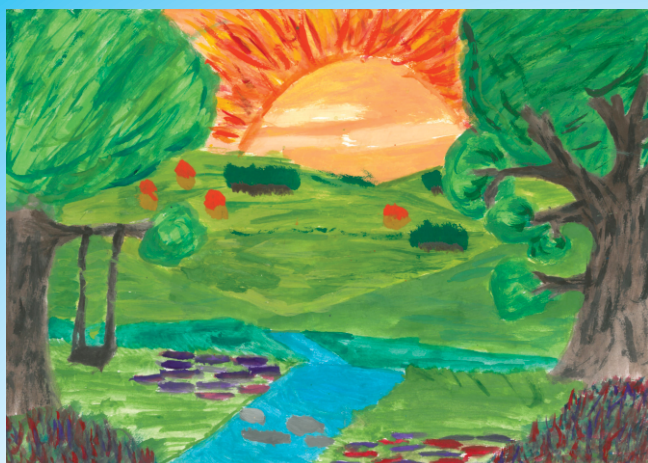
Једног дана, док су две звезде чезнући бледеле, на путањи између њих роди се мноштво малих звезда. Тако настаде Млечни пут и невероватна прича о невероватној и великој снази љубави.

Јања Лукић, IV-1

Препорука за читање

Један од чланова жирија овогодишњих Књижевних сусрета „Гордана Брајовић“ био је наш познати писац за децу, бивши председник Менсе, Урош Петровић. Он је коаутор програма „НТЦ Систем учења“ и аутор концепта „Загонетна питања“, који подстичу развој функционалног знања и креативног начина размишљања. Зато користимо прилику да свим ученицима који воле изазове у читању препоручимо све збирке „Загонетних прича“, али и авантуристичке, дечије хорор и фантастичне романе „Пети лептир“, по коме је снимљен први српски 3Д филм, „Авен и Јазопас у Земљи Ваука“ и „Деца Бестрагије“.

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Залазак сунца
Анђела Спасић, VII-2

Звончица
Миљана Миленковић, IV-5

Ваза са цвећем
Анђела Спасић, VII-2

Другарство
Матеа Ињац, IV-1

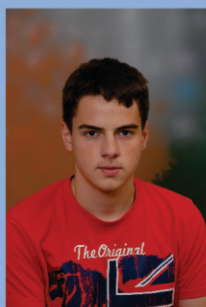

Палчица
Анђела Спасић, VII-2

Сирена
Анђела Спасић, VII-2

ТИМ КОЈИ

Миљан Петковић VIII
Џак генерације

Филип Марковић VIII

Неда Милосављевић VIII

Милан Милошевић VIII

Доротеа Степановић VIII

Милица Милошевић VI

Иван Димитријевић VI

Борђе Стефановић VI

Емилија Младеновић VI

Анђела Илић VI

Димитрије Агатоновић V

Мила Матејевић IV

Катарина Стојадиновић IV

Лазар Живковић IV

Јована Вељковић IV

Огњен Стоичков IV

Исидора Рогановић IV

Олга Митровић IV

Миља Радојковић IV

ПОБЕЂУЈЕ

Андреја Стојановић
VIII

Андреа Марковић
VIII

Миљан Стевић
VIII

Даниџа Берић
VII

Вељко Алексић
VII

Катарина Ивковић
VII

Марко Стојановић
VI

Анђела Манчић
VI

Лазар Јовановић
VI

Јована Стаменковић
VI

Јована Аранђеловић
IV

Лена Милосављевић
IV

Софија Аврамовић
IV

Огњен Петковић
IV

Миња Митић
IV

Павле Стојановић
IV

Јања Лукић
III

Лука Алексић
III

Нина Милутиновић
III

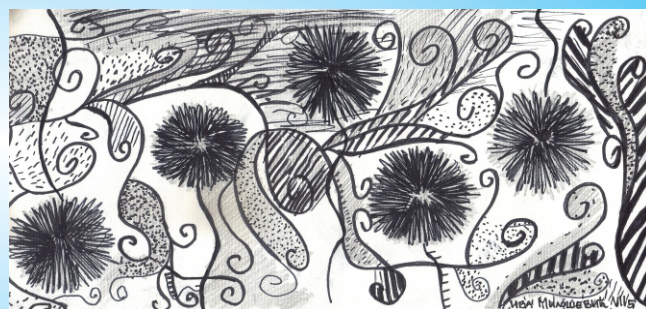

Лазар Стаменковић
III

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Арабеска
Милица Гојковић, VII-5

Маслачак
Ива Милошевић, VII-5

Наушнице
Марко Стојановић, VII-5

Совице
Милица Гојковић, VII-5

Нова година
Анђелија Здравковић, III-1

Деда Мраз
Матеа Ињац, IV-1

НАЈУСПЕШНИЈИ ТАКМИЧАРИ

Стаменковић Лазар III математика опш. 1. место мислиша окр. похвала
 Алексић Лука III математика опш. 1. место мислиша окр. похвала
 Милутиновић Нина III математика опш. 1. место мислиша окр. похвала
 Златков Урош III математика опш. 2. место мислиша окр. похвала
 Дикић Мина III математика опш. 2. место смотра рецитатора опш. 2. место окр. учешће мислиша окр. похвала
 Маринковић Лука III математика опш. 2. место мислиша окр. похвала
 Пешић Ирена III математика опш. 2. место
 Ђокић Павле III математика опш. 2. место мислиша окр. похвала
 Стојадиновић Кристина III математика опш. 2. место мислиша окр. похвала
 Ђурђановић Милица III математика опш. 3. место
 Ристић Дара III математика опш. 3. место
 Милошевић Немања III математика опш. 3. место
 Недељковић Миља III математика опш. 3. место мислиша окр. похвала
 Вуковић Ана III математика опш. 3. место мислиша окр. похвала
 Миленковић Анастасија III математика опш. 3. место мислиша окр. похвала
 Мирковић Анђела III математика опш. 3. место
 Лукић Јања III смотра рецитатора опш. 1. место окр. учешће
 Васић Дора III мислиша окр. похвала
 Маткић Дуња III мислиша окр. похвала
 Јојић Душан III мислиша окр. похвала
 Смиљковић Лазар III мислиша окр. похвала

Митић Миња IV математика опш. 1. место окр. 3. место кенгур без граница међ. похвала мислиша окр. похвала
 Живковић Лазар IV математика опш. 2. место окр. 3. место
 Лазаревић Дарија IV математика опш. 2. место окр. похвала мислиша окр. похвала
 Милосављевић Лена IV математика опш. 2. место окр. 3. место мислиша окр. похвала
 Радојевић Милица IV математика опш. 2. место окр. учешће мислиша окр. похвала
 Радојковић Миља IV математика опш. 2. место окр. 3. место мислиша окр. похвала
 Стојадиновић Катарина IV математика опш. 2. место окр. 1. место кенгур без граница међ. 2. место мислиша окр. 2. место
 Стојановић Кристина IV математика опш. 2. место окр. похвала мислиша окр. похвала
 Васић Алексеј IV математика опш. 3. место окр. учешће
 Матејевић Мила IV математика опш. 3. место окр. 2. место кенгур без граница међ. похвала мислиша окр. 3. место
 Лазич Ива IV математика опш. 3. место окр. похвала мислиша окр. похвала
 Стојановић Павле IV математика опш. 3. место окр. 3. место

Аврамовић Софија IV математика опш. 3. место окр. 3. место кенгур без граница међ. похвала
 Митровић Олга IV математика опш. 3. место окр. 2. место мислиша окр. похвала
 Стојичков Огњен IV математика опш. 3. место окр. 3. место мислиша окр. похвала
 Стојковић Матеја IV математика опш. 3. место окр. похвала мислиша окр. похвала
 Ђопић Миа IV математика опш. 3. место окр. учешће мислиша окр. похвала
 Рогановић Исидора IV математика окр. 2. место мислиша окр. похвала
 Стевић Јован IV математика окр. учешће
 Илић Андреа IV математика окр. учешће мислиша окр. похвала
 Алексић Алека IV математика окр. учешће
 Алексић Елена IV математика окр. учешће мислиша окр. похвала
 Марковић Никола IV математика окр. учешће
 Вељковић Јована IV Шта знаш о саобраћају опш. 1. место окр. учешће
 Милосављевић Јана IV кенгур без граница међ. похвала мислиша окр. похвала
 Антић Ненад IV мислиша окр. похвала
 Ђукановић Милица IV мислиша окр. похвала
 Никић Андрија IV мислиша окр. похвала
 Павловић Павле IV мислиша окр. похвала

Митић Кристина V математика опш. 2. место окр. учешће
 Михајловић Петар V математика опш. 2. место окр. учешће
 Величковић Илија V математика опш. 3. место
 Димитрије Агатоновић V смотра рецитатора опш. 1. место окр. учешће
 Марковић Миљана V историја опш. 3. место окр. учешће
 Станојевић Никола V историја опш. 3. место окр. учешће
 Петковић Огњен V шта знаш о саобраћају опш. 1. место окр. учешће
 Милосављевић Андрија V шта знаш о саобраћају опш. 1. место

Миленковић Наталија VI математика опш. 2. место окр. учешће српски језик опш. 2. место окр. учешће мислиша окр. похвала
 Илић Анђела VI математика опш. 3. место окр. учешће српски језик опш. 2. место окр. 2. место кенгур без граница међ. похвала
 Милошевић Милица VI математика опш. 3. место окр. учешће физика опш. 2. место окр. похвала мислиша окр. похвала
 Стаменковић Јована VI српски језик опш. 1. место окр. 2. место
 Милошевић Коста VI српски језик опш. 2. место окр. учешће биологија опш. 3. место мислиша окр. похвала
 Аранђеловић Јована VI српски језик опш. 2. место окр. 1. место историја опш. 3. место окр. учешће

НАЈУСПЕШНИЈИ ТАКМИЧАРИ

Јовић Сара VI српски језик опш. 2. место окр. учешће
 Стојановић Марко VI смотра рецитатора опш. 2. место окр.
 учешће биологија опш. 1. место окр. учешће
 Манчић Анђела VI физика опш. 1. место окр. 2. место реп.
 3. место мислиша окр. похвала
 Јовановић Лазар VI физика опш. 2. место окр. 3. место
 мислиша окр. похвала
 Живадиновић Лазар VI физика опш. 3. место окр. учешће
 Стефановић Ђорђе VI физика опш. похвала окр. 3. место
 Стошић Владана VI физика окр. учешће мислиша окр.
 похвала
 Младеновић Емилија VI биологија опш. 2. место окр. 2.
 место
 Гојковић Милица VI биологија опш. 3. место
 Ђорђевић Вељко VI биологија опш. 3. место
 Димитријевић Иван VI биологија опш. 2. место окр. 3. место
 Гијић Марија VI шта знаш о саобраћају опш. 3. место
 Мирчић Магдалена VI мислиша окр. похвала
 Поповић Никола VI мислиша окр. похвала
 Радисављевић Дара VI мислиша окр. похвала
 Шолн Лена VI мислиша окр. похвала

Радовановић Анђела VII српски језик опш. 3. место окр.
 учешће биологија опш. 3. место
 Милојковић Анастасија VII српски језик опш. 3. место окр.
 учешће
 Ђорђевић Нађа VII историја опш. 3. место окр. учешће
 Цветковић Душан VII физика окр. учешће
 Берић Даница VII биологија опш. 1. место окр. 2. место реп.
 учешће
 Ђорђевић Огњен VII биологија опш. 2. место окр. учешће
 Милојевић Бранислав VII биологија опш. 2. место окр.
 учешће
 Митровић Марија VII биологија опш. 3. место
 Миленковић Јелена VII хемија опш. 3. место окр. учешће
 Ивановић Катарина VII шта знаш о саобраћају опш. 1. место
 окр. учешће
 Николић Бојана VII шта знаш о саобраћају опш. 2. место
 окр. учешће
 Алексић Вељко VII шта знаш о саобраћају опш. 1. место
 окр. учешће
 Радисављевић Павле VII шта знаш о саобраћају опш. 1.
 место окр. учешће
 Златковић Вук VII Тесла инфо куп окр. учешће реп. учешће
 Костић Михајло VII Тесла инфо куп окр. учешће реп.
 учешће

Стевић Миљан VIII математика опш. 1. место окр. похвала
 српски језик опш. 2. место окр. учешће
 Милошевић Милан VIII математика опш. 2. место окр.
 учешће физика опш. 1. место окр. похвала
 Спасић Алекса VIII математика опш. 3. место
 Марковић Филип VIII српски језик опш. 1. место
 Милошевић Јелена VIII српски језик опш. 2. место окр.
 учешће биологија опш. 2. место
 Стошић Ана VIII српски језик опш. 2. место окр. учешће
 биологија опш. 3. место
 Смиљковић Анђела VIII српски језик опш. 3. место окр.
 учешће
 Милошевић Милица VIII српски језик опш. 3. место окр.
 учешће
 Војиновић Петар VIII енглески језик опш. 3. место окр.
 учешће
 Стојановић Андрија VIII физика опш. 2. место окр. 2. место
 реп. учешће математика опш. 3. место окр. учешће
 Петковић Миљан VIII физика опш. 3. место окр. 3. место
 реп. 3. место
 Вуковић Миа VIII физика опш. 2. место окр. учешће
 Милосављевић Неда VIII биологија опш. 2. место окр. 2.
 место
 Марковић Андреа VIII биологија опш. 2. место окр. 1. место
 реп. учешће
 Миленковић Теодора VIII биологија опш. 2. место
 Степановић Доротеа VIII биологија опш. 2. место окр. 1.
 место реп. учешће
 Ранчић Сандра VIII биологија опш. 3. место

На крају наставне године у нашој школи традиционално се организује свечаност у част ученика који су у протеклој години остварили запажене резултате на разним такмичењима. У петак, 12. јуна 2015. године, многобројни ученици су пред својим родитељима и наставницима добили похвале и књиге као признања за успехе које су постигли представљајући нашу школу на разним такмичењима, смотрема, конкурсима. Награђене ученике очекују још и наградне екскурзије, путовање у Сокобању за ученике разредне наставе и пут у Београд за ученике предметне наставе.

Ништа мање нисмо ни очекивали

Лепо је када успеси на државним такмичењима постану традиција и стална рубрика у часопису. Као и сваке године, наши ученици су остварили запажене резултате на Државном такмичењу из физике. Учествовали су: ученица VI разреда Анђела Манчић, која је освојила 3. место, ученик VIII разреда Миљан Петковић, 3. место и ученик VIII разреда Андрија Стојановић. Свечана додела награда била је у Народној скупштини Републике Србије. Ово је пета година за редом како наша школа има више представника на Државном такмичењу из физике, (2013. четири ученика, 2014. три) и преко десет освојених места, награда и похвала. Њихова наставница физике је Александра Вуковић, она је ове године била члан Државне комисије за преглед задатака у VII разреду.

Наградне екскурзије

Ученици наше школе сваке године, након успешно завршених такмичења, смотри и конкурса, одлазе на заслужену наградну екскурзију. Ове године, ученици млађих разреда уживали су у дивном дану шетајући Сокобањом. Хор и оркестар, традиционално, одлазе на целодневни излет у Липовац, поред манастира Свети Стефан.

Они старији, шетали су Београдом, са великим интересовањем обишли Музеј Николе Тесле, Храм Светог Саве и Војни музеј на Калемегдану.

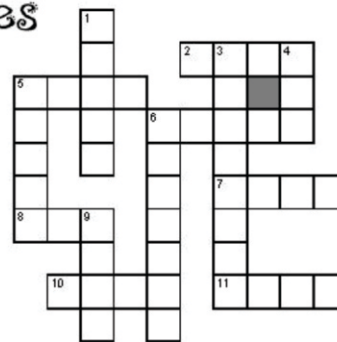
Квиз знања на енглеском језику

У суботу 9.5.2015, у нашој школи одржан је квиз знања на енглеском језику „MY ENGLISH QUIZ” у организацији *The English Book-a*, издавача уџбеника и књига на енглеском језику. Учешће у квизу узело је пет екипа из основних школа наше општине и две екипе из општине Ражањ. Школе су представљали ученици од 5. до 8. разреда организовани у тимове: **The Smarties** (ОШ „Вук Караџић“), **Tigers** (ОШ „Стојан Живковић Столе“), **The Unstoppables** (ОШ „Љупче Николић“), **Illuminated Confirmed** (ОШ „Вожд Карађорђе“), **A-Team** (ОШ „Вук Караџић“), и **No name** (ОШ „Вук Караџић“). Сви ученици су показали изузетну свестраност, велику заинтересованост, смисао за хумор и такмичарски дух. Квиз питања су била разноврсна, где су ученици применили све што су научили у школи, као и све што знају о свету који их окружује, и све то на енглеском језику. Кроз музичке задатке и пантомиму, деца су имала прилике да се опусте и забаве и да покажу велику сналажљивост.

Победу је однела екипа наше школе **The Unstoppables** коју су чинили: Александра Стојковић VIIр, Петар Војиновић VIIр, Огњен Ђорђевић VIIр, Душан Цветковић VIIр, Милица Миленковић VIр и Ђорђе Петровић Vр, са наставницама Деаном Ђорђевић, Снежаном Ракић и Миланом Ненадовић. На крају тамичења, сви ученици су добили пригодне поклоне и похвале од организатора квиза.

Opposites

Across

2. What is the opposite of bad?
5. What is the opposite of far?
6. What is the opposite of sad?
7. What is the opposite of hard?
8. What is the opposite of cold?
10. What is the opposite of low?
11. What is the opposite of West?

Down

1. What is the opposite of white?
3. Happy is the _____ of sad.
4. What is the opposite of wet?
5. What is the opposite of South?
6. What is the opposite of sick?
9. What is the opposite of thick?

Q: What has two hands and a face, but no arms and legs?

A: a clock

Q: What can't be used until it's broken?

A: an egg

Q: Which letter is not me?

A: I

Q: What begins with T, ends with T and has T in it?

A: a teapot

Q: Which room has no doors, no windows.

A: a mushroom

„Le roi et sa fille” („Краљ и његова кћи”)

Дана 6.4.2015. године у нашој школи је одиграна представа на француском и српском језику коју су извели ученици VII и V разреда. Представа се зове Le roi et sa fille (Краљ и његова кћи) и изведена је у част Дана Франкофоније који се сваке године одржавају у марту.

Франкофонија се у Србији прославља од 2006. године када смо се придружили Међународној организацији Франкофоније. Ова организација данас окупља 77 земаља у којима живи преко 890 милиона људи. Сваке године, током месеца марта, у многим организацијама, амбасадама и школама се организују пригодне свечаности које славе лепоту и разноврсност француског језика.

Ове године су се прослави Месеца франкофоније придружили и ученици и наставници наше школе у којој се француски учи већ 8 година.

Специфичност представе је што је сцена била подељена на два дела, као у огледалу, те су се наизменично смењивале сцене на француском, а одмах потом преведене на српски језик. То је млађим разредима текст учинило приступачнијим, а други страни језик примамљивијим.

Представу припремиле
наставница француског језика Ангелина Митровић
и наставница српског језика Лидија Станковић

„A Children's Christmas Carol“

Још једна представа на страном језику обогатила је репертоар наше школе. Група ученика од V до VIII разреда, уз помоћ наставница енглеског и француског језика, припремила је представу „A Children's Christmas Carol“. И поред тога што су већи део публике чинили ученици млађих разреда, актери ове представе су својом глумом и шармом успели да им дочарају садржину приче, да их забаве и насмеју.

Представу припремиле
наставница француског језика Гордана Миљковић
и наставница енглеског језика Снежана Ракић

Love is in the air - L' amour est dans l' air

Љубав не познаје границе, чак ни језичке. Доказ ове тврдње јесте један од најпознатијих љубавних парова икада – руски песник Сергеј Јесењин и славна америчка балерина Исидора Данкан. Она је знала свега неколико речи руског, а он ниједну на енглеском, што није умањило снагу њихове љубави.

С друге стране, љубав чини да наши ученици проговоре, па чак и пропевају на којем год језику је потребно, само да се срцу да одушка и да се освоји неосвојиво срце симпатије.

From Me to You

When I'm in love
I only see her
Her pretty eyes and lips

I only see red
I am not next to her
And that makes me mad

Sky is pretty grey
Her lovely name is May

May, you make me feel crazy
This is such a crazy feeling

You won't believe what I can do for you
I will swim all the seas and lakes just to see you
You can't believe how much I LOVE YOU!

Andrija Obradović i Milutin Stević VI-1

LOVE IS...

...turning my life upside down

Popularnu pesmu grupe S.A.R.S. na francuski jezik prevela Marija Mitrović, VIII-1

KLINKA

Osmeh mi se lepi
na tvoje lepo lice,
dozivam tebe
a vidim samo skice.

Ljubav je pogled
izgubljen u moru,
daleko je sunce
sto napusta zoru.

Kontakt sa mrakom
odavno je pros'o,
ja trazim te po nebu,
ali nisam dobro dos'o.

Proklinjem vreme
i dane sto ce doci
jer tebi i sebi
ne mogu pomoci.

Koliko ti je godina?
Zasto si tako brzo porasla?
Mnogo si mlada da bi shvatila
koja to struja mene pomera,

LA MÔME

Mon sourire se colle
sur ton joli visage
je t'appelle,
mais je ne vois que des croquis.

L'amour est un regard
disparu en mer,
Loin est le soleil
Qui quitte l'aube.

Le contact avec les ténèbres
A, il y a longtemps, passé depuis,
Que je te cherche dans le ciel
mais je ne suis pas le bienvenu.

Je maudis le temps
et les jours qui sont à venir
parce que je ne peux pas
m'aider ni t'aider.

Tu as quel âge?
Pourquoi as-tu grandi si rapidement?
Tu es si jeune pour comprendre
quelle sorte de courant me bouge.

Љубав - вечита инспирација песника и ученика

Љубав – вечита инспирација песника

„Увек ћу волети оно што сам некада волео, чак и када га више не будем имао.“

Седим на поду, наслонена на топао радијатор и изнова и изнова листам стране старе похабане књиге, препуне љубавних цитата.

Размишљам о управо прочитаној реченици. Не. Апсолутно нема смисла. Чitam је поново. Шта је писац желео да поручи? Зар се све не заборавља? Зар заљубљеност не пролази и како волети некога ко је давно отишао?

Књиге су ме научиле да ће све проћи и да ће све што смо икада саставили, урадили, написали, рекли или пак помислили, бити претворено у прах, а потом нестати... Међутим, била сам убеђена да дата реченица не стоји случајно. Све има своје место и сврху.

Окрећем страницу. На следећој, доста умашћеној станици, стајао је познати стих Вилијема Шекспира:

„Љубав: она ме је подстакла да трагам.

Дала ми је савет, а ја очи њој.

Нисам морепловац, ал' да си далеко

ко обала коју запљускује

најдаље море, ја бих запловио

на срећу ради таквог блага.“

Ромео и Јулија, двоје младих, двоје заљубљених, растављени од стране породица, доживеће трагичан завршетак. Знала сам да их није спајао новац, имање, корист, разум или пак судбина. Спајало их је срце. Спајала их је љубав!

Сетих се Малог принца. Он је имао ружу. Припитомио је и она је за њега била једина на свету. Пружио јој је љубав, иако је била налик другим ружама. Одмах поред, стајао је стих Десанке Максимовић из песме Стрепња – „јер срећа је лепа само док се чека“. То ми измами широк осмех. Знала сам да је свим овим песмама и причама нешто заједничко. Све су оне славиле љубав, дивиле јој се и представљале сву њену лепоту и спокој.

Преплављена осећањима, само на тренутак затворих очи и учини ми се као да видим Змаја како седи за столом и ниже речи тако лако, отискујући своју душу на папир. Препуштен тренутку, ужива стварајући. Једна реч, једна мисао, једна особа, заузела је његов ум и срце. Она му је подарила срећу, љубав, инспираисала га, а он песме њој.

Одједном слика нестала, а пред мојим очима опет изрони књига. Схватила сам да песников инспирација није узалудна. Схватила сам њену сврху. Она је била ту да нам отвори очи, учини нам дан лепшим и помогне нам да изађемо из лавиринта патње.

Софија Тодоровић, VIII-2

Изненадни сусрет

Био је то сасвим обичан дан. За доручак сам имала омиљене палачинке. Уживала сам у њиховом укусу и замало да закасним у школу.

Прескачући по два степеника сјурила сам се из ходника у двориште. Сат на цркви је откуцавао осам сати. Видела сам да касним.

Нисам имала времена да идем кроз двориште па сам кренула на главни улаз. На степеницама сам видела да још неко касни. Пожурила сам да уђем, али је пожурио и тај неко. Замало смо се заглавили. Када сам погледала са ким се ја то гурам на вратима, умало нисам пала у несвест. То је био ОН – моја симпатија из петог разреда. Осмехнуо ми се и пустио да прођем. Насмејала сам се и ја њему и улетела у школу. Ноге су ми клецале што од страха због кашњења, што од изненадног сусрета. Ушла сам у учионицу, а учитељ још није ушао. То је већ била друга срећна случајност. „Ово је мој срећан дан“, помислила сам.

И сада, кад год имам палачинке за доручак, помислим да ћу га срести са осмехом намењеним баш мени. Ипак увек пожурићу да не закасним у школу јер мислим да се оволика срећа дешава само једном.

Мирјана Тутић, IV-4

Заљубило се дете

Шта се то са мном дешава

Питају се људи.

Заљубило се дете,

Зар вас то чуди?

Оловкама мојим

Израсле ноге,

Па побегле од мене

Као од Бабароге.

Понестају и неке књиге,

То сад важно није,

Замениле их

љубавне бриге.

Цео дан тужна

Зурим у једну тачку,

Сем њега не видим

Ни белу мачку.

Наслоним лице на шаку,

Па песме пишем

Како ми осећања расту

Све тише и више.

Наталија Матић, V-5

Љубав - вечита инспирација песника

Због љубави човек је у стању да учини велике лудости, али и велика дела. Велики део уметности нашег човечанства посвећен је љубави. Најчешће је била и покретач и инспирација стваралаштва. Стога, ко је луд да не поверује да је љубав та која покреће свет?

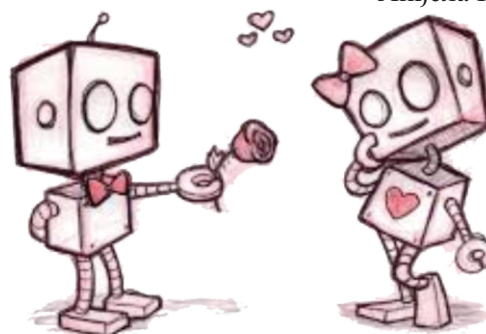
Јесте ли икада волели или били вољени? Сетите се тог осећаја када сте са вољеном особом, као да је цео свет ваш. Не постоји богатство које би купило то благо које носите у себи. Као што је Десанка Максимовић написала: „Љубав је лепа само док се чека", онда можете замислити снагу љубави која се више не чека, која је ту крај вас. Има моћ да ствара најлепша уметничка дела, да промени особу, да сагради неки нови свет, да учини човека спремним да одбаци све због исте, као у Шекспировој трагедији када су Ромео и Јулија одлучили да се одрекну имена и породице.

Узвраћена љубав је, како многи кажу, мање болна, али Ромео и Јулија доказују супротно, треба се изборити са свим перипетијама, зар не? Срећом, има и лепших страна узвраћене љубави, време које се проводи са вољеном особом, жар у очима који испуни срце и распламса осећања у њему, на шта и Васко Попа примећује: „Очију твојих да није/ не би било неба/ у слепом нашем стану." Или кад успете да насмејете вољену особу, није ли то највеће задовољство? Тај осмех који заустави цео свет и учини га сјајнијим него што јесте. „Један поглед, један осмех, увек који цветак стресе", подсећа Јован Јовановић Змај у „Ђулићима".

Љубав – вечита енигма, можда баш због тога и толико инспиративна за песнике. Дешава се у срцу, одакле и избија поезија, тајна над тајнама коју сваки човек може да осети и има привилегију њених чуда.

Милица Милојковић, VIII-3

Анђела Павловић, VIII-3

У дечјем свету многе се тајне крију

Ствари које се тихим шапатам преносе, крију од других, изазивају кикот и лагано подгуркивање лактом, обично чини реч од пет слова која се зове: тајна.

Свако дете у себи чува по неку такву, мистериозну и драгоцену, али се њена вредност не одређује по томе да ли је неко има, већ да ли је остала тако тиха и сачувана у мислима, или је откривена и прослеђена даље. Најлепша тајна је она за коју нико не зна и не може да сазна. То је она која је само твоја и ничија више и која ти у мислима стално лута и не дозвољава да заспиш. Она крије слатке погледе и црвене образе од којих срце брже затрепери. Као дете, имам право на мишљење и слободу изражавања, али се неке тајне превише воле да би биле речене. Њена лепота се не огледа само у скривању већ и у уложеном труду да би она остала где јој је место. Дечије тајне су некада и бесмислене, али ипак су тајне, јер су мисли детета чистије од сваке бистре воде и зато их треба чувати.

Када се значење тајне за мене умањи и када ми постану досадни ти осмеси, знаћу да детињство полако пролази као и све тајне које иду уз њега.

Наталија Милојковић, VI-4

Шта да радим на часу без мобилног телефона?

Школска правила су строга и непопустљива када је у питању употреба мобилног телефона. Зато „дигитални урођеници“, како неки називају нову генерацију ученика, осећају да је школа неправедна према уређају од кога се тешка срца одвајају. Чак и када спавају, ту су телефони да пазе на њихов „миран сан“. Свој први телефон неки су добили као награду, неки из потребе вечно брижних родитеља да буду у сталном контакту, неки због свеprisутне потребе да буду са пријатељима на мрежи, а тек мањи број да би приступио новим сазнањима. Без њих је досадно! Без њих часови успоравају ход.

Али да те подсетимо:

- без телефона можеш на часу сазнати много занимљивих чињеница; треба само пажљиво да слушаш;
- можеш остварити право пријатељство IRL; потребно је да се окренеш око себе и даш некоме шансу да то постане;
- изрази лични став без лајковања и хејтовања; постоје нијансе осећања које чекају да их откријеш;
- можеш да говориш сложене реченице; немој да те максимални број карактера ограничава;
- научи да сам препознаш омиљену музику; зачудићеш се како си популарнији него shazam;
- открићеш да ти није потребан google maps да би знао где се налазиш; неко већ дуже време зна да ти постојиш;
- не мораш да правиш селфи; нека твоју лепоту примети цело одељење.

На крају, школска правила фејвују то што их поштујеш. Постаће твоји пријатељи, само им дај приступ.

Бисери са часова

Учитељица: Децо, данас ћемо имати контролни.

Ученици: Па како!? Нисмо се припремали.

Учитељица: Имаћемо контролни из ћутања.

Поделите речи на слоге, подсећам да сваки слог треба да буде згодан за изговор.

Ученик: ЦВРЧАК – ска-ка-вац

Шта симболизује жазавац у сатири „Јазавац пред судом“?

- Он симболизује кукуруз.

Тема романа „Хајдук Станко“ је сналажљивост у природи.

Коју си лекцију припремио да поправиш јединицу?

- Припремио сам „пети Њутнов закон“.

- О, па то није за двојку, то је за Нобелову награду.

Напиши три особине Иве Сенковића.

- Он је добар, поштен и пише песме за децу.

Уз именице напиши одговарајуће сталне епитете.

Вино РУЈНО сабља БРИТКА љуба ВЈЕРНА грло ЖЕДНО

Сваки човек на овом свету је мудар, а неки и није.

Анђелија и Јелица су се удале и ту окончале свој полуслободни живот.

Деца морају много тога праштати одраслима

Храброст је отпор страху, али не и одсуство страха

Срећа прати храбре на трновитом путу ка циљу.

Чега се ми то заправо бојимо? Људи мисле да се боје последица. Страхују да ће им се нешто десити уколико се одваже да учине нешто, а тиме само преувеличавају претпоставке.

Како знамо да нешто не можемо ако не пробамо?! Има много мудрости у оној изреци да *пут од 1000 километара почиње једним кораком*. Први корак је најважнији. Никуд нећемо стићи ако никуд не кренемо; ако никад не покушамо, никад нећемо знати колике су биле наше могућности.

Марко Краљевић, Милош Обилић, Хајдук Вељко, Ђорђе Петровић ... само су неки од многих великих хероја наше историје. Немојте мислити да ниједан од ових јунака никад није осетио страх. И они су се бојали да ће неславно погинути, да ће изгубити царство, страховали су за своје породице, али велика храброст им није дозвољавала да их то успори; борила се са страхом, опирала се... и много рунди однела.

Но, вратимо се у садашњост!

Писци, сликари, кројачи, учитељи, и многи други обични људи, такође су се бојали да неће успети. Знали су да писац није писац ако нема особе која ће читати његова дела и стварати имагинарни свет; кројачи нису кројачи ако немају коме да шију, учитељи нису учитељи ако немају коме да преносе знање... Сви они морали су најпре да пронађу свој смисао живота, а касније да се потруде да то и остваре. Знали су шта значи пораз, бол, неуспех..., али су изнова и изнова покушавали.

Да ли мислите да се Вук Караџић лако изборио за српски језик? Да ли мислите да су сви велики људи лако постигли свој циљ?

Њихова борба је била тешка, али у томе се и огледа њихова храброст и величина.

„Зато устани, бори се, а не додвори се! Бори се против немогућег и победи!"

Софија Тодоровић, VIII-2

Читајући „Малог принца" схватио сам да је свет у ствари врло једноставан

Роман „Мали принц" је наизглед обична бајка намењена деци, али је Егзипери овај роман најпре наменио одраслим особама. Покушао је да је да укаже на њихове мане и свет им учини једноставнијим.

Кад одрасту, деца у потпуности мењају свој поглед на свет. Увек су заузети својим бесконачним послом. Ништа им није довољно. Почели су да раде да би прехранили себе и своју породицу. Временом све дубље и дубље зарањају у пословне обавезе да би били материјално богатији, а у ствари све мање времена проводе са вољенима због којих су и почели са послом. Љубав међу њима је све мања, тако да и срећа полако нестаје. Такође губе и своје пријатеље, јер за пријатеља је потребна посвећеност, а они су преокупирани бесмисленим пословима. Попут пословног човека са којим се Мали принц сусрео. Одрасли мисле да ће, ако зараде више и буду богатији, порасте у очима других.

Мали принц им је доказао да греше. За срећан живот потребна је само једна мала планета са неколико вулкана да би имао понеку обавезу, једна ружа о којој ћеш се бринути као да је једина на свету и један прави пријатељ коме ћеш посветити пажњу, попут лисице.

Дакле, за леп и срећан живот потребно је само наћи свој кутак у свету, радити колико је потребно за живот и све остало време поделити са својим вољенима и пријатељима. Када би свако схватио како је лако и једноставно имати савршен живот, олакшао би живот и другима.

Лазар Јовановић, VII-1

Храброст је отпор страху, али не и одсуство страха

Шта је то храброст? Да ли смо сви ми храбри? Заправо, данас се сви одазивају на ту реч, али она се не потврђује речима, она тражи да се докаже делима када треба. Тек када учиниш добро дело, схватиш вредност свог чина.

Ако живимо у страху и са пуно одрицања, велика је вероватноћа да ћемо заспати тужни. Да бисмо били срећни, потребно је да имамо храброст и дозу дрскости како бисмо се изборили за оно што желимо. Аристотел је говорио да храброст претходи свим врлинама. Живот од нас захтева да ризикујемо. Чак и онда кад знамо да губимо, морамо да покушамо јер увек постоји трачак наде за сваког од нас, баш као што су и српски јунаци ишли у рат са Турцима иако су били моћнији. Није им помогло ни оружје, ни бројнија војска - Срби су победили својом храброшћу и вољом.

Храброст нас може извући и из највећих невоља. Храбар човек је онај који се не боји да призна ко је, поноси се што је другачији, и оно најважније, чак и после пораза скупси снагу, устане и гордо корача. Морамо бити спремни да се суочимо са страховима и потиснемо их. Наравно, страх ће увек бити присутан, али у одређеним приликама захтева да га надјачамо.

„Снагу, искуство и самопоуздање скупљаш сваки пут када застанеш и погледаш страху у очи. Мораш учинити и оно што не можеш."

Милица Милојковић, VIII-3

Писмо великану

Поштовани научниче, великану, највећи српски и светски проналазачу,

Пишем Вам ово писмо у нади да ће стићи на последњу познату адресу на којој живите: Хотел „Њујоркер“, апартман 3327, спрат 33 - за Николу Теслу.

Мада су писма превазиђена за време у коме живим, мислим да она једина носе печат личности која пише. За време у коме живим примереније би било да Вам се јавим путем Gmail-а, Skype-а, Facebook-а и сличним изумима 21. века. Не верујем да су Вам ове речи познате јер некад електронска пошта није постојала. Али ми данашњи 13-годишњаци без тога не бисмо могли да замислимо свој живот. Колико је немогућ живот без струје схватила сам једне вечери када смо остали у потпуном мраку. До тада нисам ни размишљала о томе како је Ваш проналазак наизменичне струје променио не само наше животе, већ и читаву цивилизацију. Захваљујући генију попут Вас, каквог свет до сада још није видео, ми данас уживамо у чарима савремене технологије. И не само то. Многи кућни апарати доступни су нам само захваљујући Вашем открићу електро-магнетних таласа. Скоро да не постоји дан када ми, девојчице, не користимо фен, пеглу за косу, фигаро за локне...

Данас су све улице у граду и селу осветљене. Њима исхитрено, свакога часа пролазе колоне аутомобила, камиона, мотора... Порукe које шаљем са једног на други крај света путују брже од мојих мисли. Помоћу друштвених мрежа и телефона свакога тренутка смо у контакту са најдражима. На Google-у, неисцрпном извору информација, свакога дана долазимо до жељених сазнања. Ви сигурно знате да је Google светска енциклопедија знања из свих области. Ту, у Википедији, налази се и Ваша биографија. Читала сам је више пута желећи да више сазнам о детаљима Вашег живота и рада. Желим да знате да многе школе и институције у Србији, као и аеродром у главном граду, носе са поносом Ваше име. Читава Србија поноси се Вашим делима и изумима. А и ја зајдено са њом!

П.С. Изненадите ме однекуд писмом, поруком или новим начином комуникације, реците које истине о Вама још нису изашле на светлост дана, или шта је од тога лаж. Не би ме изненадило Ваше признање да су Интернет, компјутер... Ваши украдени изуми. Је л' отуда она Ваша центлменска: „није ми жао што су ми крали идеје, већ што нису имали своје“?

С поштовањем,
Сара Јовић,
ученица VI-3 разреда
Алексинач, Србија

Много је теже судити самом себи него другима

Човек је мисаоно биће - покреће га идеја, мисао, сазнање или жеља. Он увек заузима став о себи или другима, често нереалан и погрешан, брзоплет или ликујући. Због тога је у људској природи да суди људима, стварима или догађајима, али нас искуство упозорава да се човек теже учи да заузме став о себи, научи на грешкама.

Често се смејемо другима и њиховој невољи, мислећи да тако нешто човеку не смета, да је његов проблем небитан и неважан и да на њега не треба обраћати пажњу. Судимо спољашњем изгледу, не знајући шта се налази у унутрашњости. Не нудимо помоћ, окрећемо леђа и заборављамо на оно најбитније - пријатељство. Заборавимо на племенитост те речи, коју у свету данашњице полако губимо.

Градимо често нереална очекивања према другима сматрајући да их морају испунити. Међутим, ми први та очекивања не испунимо. Затим окривимо друге, неспремни да сносимо одговорност за своје поступке и да се суочимо са истином, јер себе увек доживљавамо у најлепшем светлу. Оног тренутка када постанемо свесни својих мана и врлина, и прихватимо их као део нашег карактера, онда постајемо искренији, пажљивији и коректнији према људима у нашем окружењу.

Људи који стално осуђују друге често називају лицемерима, јер правила и вредности које очекују да други поштују мењају или не примењују када су они сами у питању. Такви људи док год виде трун у туђем оку, а не виде дрво у свом, немају права да суде и осуђују друге.

Јутро

Чим ме пробуди
сунчев зрак,
устајем весело
и лаган ми је корак.

Раширим руке
И кажем гласно:
„Јутро је распевано,
Нека свима буде јасно!“

Облак бели
И сунце су се срели
На лепом небеском своду
И не дам ником
Да их отера и да оду.

Јутрос рано чујем птичји глас,
Нека у њиховом хору
Има места за нас!

Поглед кроз прозор моје собе

Живим у забаченом крају, у улици са око десетак кућа. Ту се не дешава много узбудљивих ствари. Оне су, вероватно, негде другде, али ја се ни са ким не бих мењала.

Зимско јутро, будим се уз поглед на снег, сада већ ишаран траговима ципела и гума аутомобила. Тај бели одсјај снега у мени буди неки пријатан осећај мира. У дворишту преко пута мог, снег се полако спушта са гране на грану старог дрвета. Пар паса пролази овуда очајно тражећи уточиште од ове оштре зиме. Свуда је тишина, нема више никога.

Како јутро пролази, све више се дим из димњака диже и плаву боју неба претапа у сиву. До поднева се већ могу видети прозирни зраци сунца како неуспешно покушавају да се пробију кроз облаке. Већ у три по подне, када се људи враћају са посла, весела деца вуку санке веће од њих самих.

Рано је почело да се смркава и видно незадовољна деца полазе кући са својим родитељима. Ја највише волим ово доба дана. Тад снег добија још сјајнију боју, ако је то и могуће. Небо добија модрина и зраци месеца као да граде пут који води у бескрај. Док кроз не падне мрак, снег на улици се постара да заузме погодан облик и тако сачека нове слојеве, које ће ујутру изнова газити људи и аутомобилске гуме.

Прозор своје собе замишљам као пролаз у неку другу димензију. Чудно је гледати људе који ту пролазе. Иако их прође тек десетак, занимљиво је видети њихова лица, децу која се као први пут радују снегу и родитеље видно изморене од тежине одеће или брига које носе.

Милица Милошевић, VII-4

Деда Мраз

На северном полу живи
Тај декица нама мили.
На санкама он нам дође
Кад година стара прође.
Да нам нова буде лепша,
Поклоне под јелку смешта.
На ирвасу он одлети
Пре него га ко примети.
Волимо га, шале нема,
Јер поклоне он нам спрема.

Лазар Николић, II-4

Пролећна вила

Пролећна вила испуниће ваше жеље,
У њено име правимо весеље.

Она је једна добра вила,
Природу је пробудила.

Има и помоћнике своје,
Променила је зиму у пролећне боје.

Голом дрвећу је листове дала,
Да би се опет шума угрејала.

Пробудила је све животиње из зимског сна,
Да виде како у пролеће сунце весело сја.

Недељковић Емина, IV-5

Чаробна шума

На почетку шуме, у колиби, живела је мајка са двоје деце. Једног дана их је послала у шуму да сакупљају бобице.

„Идемо ми, бато, на онај цветни пропланак. Тамо има најслађих бобица. Мама ће се пуно обрадовати“, разговарали су међусобно. Шетали су зеленом шумом и слушали цвркул птица. Мирисали су шарено цвеће и дивили се високим стаблима дрвећа. Тако су стигли до пропланка и почели да беру бобице.

Угледали су мајку цвећа и она им је дала чаробни цвет са којим никада неће бити гладни.

Тражећи бобице изгубили су се. Брат је тражио да се врате кући. „И ја бих, али не знам како!“, рекла је девојчица. Одједном су чули умиљати глас: „Децо, децо!“ „Ко је то?“, упиташе деца. „Ја сам врба. Идите, децо, поред реке, тамо ће вас сачекати моји пријатељи.“ „У реду, довиђења, хвала!“, одговорише деца и пођоше.

„Здраво! Ми смо жабац Крека и зечица Пека. Одвешћемо вас преко моста.“, рече Крека.

„Водићемо вас преко поља!“, рече Пека.

Када су стигли на поље, зечица и девојчица су набрале букет цвећа. Идући шумом, набрали су и печурке. Потом су их Пека и Крека одвели кући. Када су ушли у колибу, видели су мајку како плаче. Отрчали су јој у загрљај и испричали јој авантуру. Мајка је из захвалности дала Пеки пуну корпу шаргарепа, а Крека се послужио мувама које су летеле по колиби.

Софија Голубовић, IV-2

Дечија недеља

У оквиру Дечије недеље 05-11.10.2015. године ОШ „Љупче Николић“ је традиционално одржала низ активности. Ученици четвртог разреда су свечано обележили почетак Дечије недеље приредбом на платоу испред Центра за културу и уметност.

Ове школске године наша школа била је домаћин разних спортских такмичења. Дечаци су се такмичили у малом фудбалу, а девојчице у игри „између две ватре“. И једни и други убедљиво су победили своје противнике.

Након концерта који је одржан у Хали спортова за све ученике млађих разреда наше општине, освојене пехаре победницима су свечано уручиле наше познате певачице Тијана Дапчевић и Леонтина Вукомановић. Тиме је допуњена колекција пехара наше школе.

Главна је да не заборавимо да свака Дечија недеља има за циљ да скрене пажњу одраслима на положај деце и младих у друштву, на потребу да деца одрастају у што бољим условима, са једнаким шансама да остваре своје потенцијале.

Прилог припремили ученици одељења IV-4

Од Алексица до Монтевида Драгослав Михајловић „Вампир“

Сви наши другари знају да је врховни бог у грчкој митологији Зевс, да је Марс римски бог рата, а мало је оних који знају да је врховни бог Словена Перун, да су важна места у нашој митологији заузимали и Световид, Дажбог и да је и наша митологија веома занимљива. Наставници нас често опомињу да боље познајемо и више се одушевљавамо страним певачима, писцима, спортистима, а да добро не познајемо оне који су се родили где и ми.

С обзиром на то да своју енергију и наду полагамо у фудбал, мислимо да би наши другари, пре Месија, Нејмара и Суареза, требало да познају наше некадашње великане. Представићемо вам зато фудбалера светског гласа, рођеног у нашем граду.

Драгослав Михајловић, познати југословенски фудбалер, рођен је 13. децембра 1906. године у Алексинцу. Прве фудбалске кораке направио је у тадашњем градском клубу „Делиград“.

Када се са породицом преселио у Београд, заиграо је левог бека у чувеном БСК-у, тада најбољем клубу у Југославији. Кажу да га је одликовала оштрина и снага у дуелима, па су га саиграчи због тога прозвали „Вампир“.

За репрезентацију је дебитовао 13. јула 1930. године на пријатељској утакмици у Београду. Исте године учествовао је на Светском првенству у Уругвају. У главном граду, Монтевидеу, одиграо је све три утакмице. Србија се тада задовољила само 3. местом, али за то време то је био велики успех. Утакмица против Уругваја у полуфиналу одиграна је неспортски од стране домаћина, али то се и очекивало.

По повратку из Монтевида, на утакмици против селекције Прага, тешко је повредио ногу и то је значило крај његове фудбалске каријере у 24. години живота.

Још док је играо фудбал био је полицијски службеник. На тој дужности остао је све до 1944. године када је напустио земљу јер је сматран државним издајником. Емигрирао је у Аустралију у град Сејл. Тамо је зарађивао бавећи се тренерским послом. Тренирао је „Сејл сити“ и клуб југословенских досељеника „ЈУСТ“. У своју се земљу није враћао.

Умро је 1978. године у Сејлу.

Припремили:
Илија Младеновић и
Никола Новковић VIII-5

Освајачи трећег места на Првом светском првенству у Монтевидеу 1930. године.
Стоје: проф. др Андрејевић, Вујадиновић, Бек, Стевановић, Марјановић, Арсенијевић и Секулић.
Чуче: Тирнанић, др Ивковић, Јакшић, Михајловић и Ђокић.

Победиће фер-плеј

Игре без граница

Организација „Игара без граница“ припала је ове године учитељима трећег разреда. Велико задовољство ученицима-учесницима донела је смена креативно осмишљених игара у којима су ученици показали спретност, брзину, тимски дух и пре свега радост заједничког дружења.

Млади џудисти

У недељу, 01.03.2015. године, одржано је међуопштинско такмичење у џудоу. На овом такмичењу учествовало је укупно 258 такмичара из 17 градова. Наши млади џудисти су се такмичили у старосној категорији од I до IV разреда основне школе и освојили веома запажене резултате. Од укупно 11 младих такмичара из наше школе, 7 је освојило награде и то: треће место су освојили: Ђокић Коста и Паовић Сара, друго место су освојили Васић Дора и Станојев Филип и прво место је припало Васић Алексеју, Николић Анђели и Станковић Лазару.

Олимпијски час

Пролазећи кроз пет станица које симболизују пет континената ученици ОШ „Љупче Николић“ су били учесници необичног „Олимпијског часа“, у организацији Олимпијског комитета Србије и компаније Кока-Кола. Образовне интерактивне радионице за децу су имале за циљ промоцију пет олимпијских вредности које се стичу кроз бављење спортом. Најмлађи учесници су слушали Олимпијску бајку која на јединствен начин поручује младима колико је важно бавити се спортом, развијати вештине и знање, неговати храброст, пријатељство и тимски дух.

Ученици II и IV разреда били су укључени у низ активности на отвореном простору, у тзв. Олимпијским радионицама. Крећући се кроз пет различитих активности, ученици су уживали дружећи се са основцима са подручја целог Алексинца. Уз све то, неговали су фер-плеј и дружење без насиља.

Ученици VII и VIII разреда присуствовали су трибини са атлетичарем, Предрагом Филиповићем, нашим олимпијским представником у брзом ходању. Имали су прилику да сазнају из прве руке, како је то бити професионални спортиста и зашто је битно поштовати олимпијске вредности, како у спорту, тако и у свакодневном животу. Неки од њих су учествовали у ARCTOS радионици, која је имала за циљ едукацију деце у борби против дискриминације било које врсте.

„Дођох , видех, победих“

Турнир у одбојци

Школа „Љупче Николић“ активно учествује у свим манифестацијама које организује Савез за школски спорт општине Алексинац. Турнири су изузетно популарни међу ученицима наше школе, тако да су награде које често пристижу у школу, велика радост како за ученике, тако и за наставнике који подржавају ову организацију. Тако је било и овог пута, на општинском турниру у одбојци, одржаном у Спортској хали. И поред велике конкуренције, наши ученици су заслужено освојили I место и у категорији дечака, и у категорији девојчица, и тиме изборили свој пласман на регионалном такмичењу.

Мали фудбал

У организацији Савеза за школски спорт Општине Алексинац, одржан је турнир у малом фудбалу. У овом такмичењу учествовали су ученици VIII разреда ОШ „Љупче Николић“ – док су једни играли, други су, из

публике, ватрено бодрили своје другаре. Након дуге и неизвесне борбе, наши представници су заслужено освојили I место у категорији дечака и школи донели још једну диплому у низу.

Пливање

На Општинском такмичењу у пливању, одржаном у Нишу 21.12.2015. године, ученици наше школе остварили су запажене резултате: ученица 1. разреда Ленка Ђокић освојила је 3. место, а Павле Ђокић, ученик 4. разреда, освојио је 2. место.

Баскет

За ученике V-VIII разреда, у оквиру спортског дана за старије основце, одржан је турнир у баскету у препуном простору Спортске хале. Посебну радост донела је победа екипе дечака наше школе.

Свима који су се пласирали на регионално такмичење желимо пуно успеха!

Свечана академија поводом Светог Саве 27.01.2015. г.

Програм припремила Сандра Ђорђевић, проф. српског језика, Сузана Михаиловић и Марија Петровић, проф. музичке културе

Прослава Савиндана у издвојеном одељењу у Краљеву

Програм припремили наст. разр. наставе Момица Милетић и Гордана Ивановић уз сарадњу Братислава Милошевића, проф. енглеског језика

Прослава Савиндана у издвојеном одељењу у Вакупу

Програм припремили наст. разр. наставе Лела Најдановић и Љиљана Петковић уз сарадњу Марије Крстев, проф. енглеског језика

Добродошлица ђацима првацима

Програм припремило Разредно веће IV разреда

Акција полицијске станице у Алексинцу „Правила кретања и поступања у саобраћају“

Трибина „Борба против трговине људима“

Радионица „Шарени аутобус“

Дан отворених врата

Програм припремили ученици IV разреда са својим учитељима
уз помоћ Малог хора и Марије Петровић, проф. музичке културе

Отварање дечије недеље

Додела Вукових диплома

Програм припремила Лидија Станковић, проф. српског језика и
Сузана Михаиловић, проф. музичке културе

Мала матура

Програм припремила Милена Трајковић, проф. српског језика

Додела награда најуспешнијим такмичарима

Програм припремила Лидија Станковић, проф. српског језика и Сузана Михаиловић, проф. музичке културе

Посета Београду награђених ученика

